

CESTA K ZNOVUZROZENÍ.

aneb duchovnímu vzkříšení

Vnitřním slovem obdržel a sepsal

Jakob Lorber

Překlad Brno 1949

Zde vám dávám zcela krátká pravidla chování, kterých je třeba přesně a náležitě zachovávat, chcete-li být jisti ode všech nástrah světa a nastoupit co nejkratší cestu, aby se vám dostalo co nejdříve Mé milosti a z ní úplného znovuzrození.

Tato pravidla jsou pak uspořádána takto:

Předně musí každý co nejpřesněji zachovávat jakýkoli politický zákon v jeho celé vnější podstatě a dáti si ovšem líbit každý zkoušející ho útisk; neboť není nikde jinde moci nežli ve Mně a skrze Mne. Vše jest Mi poddáno, buď (zřídka) vědomě anebo (většinou) nevědomě; neboť tu vládnou dobrá i necitelná knížata podle životních poměrů poddaných, neboť to vše závisí na Mně. Bujili tak nějak v národě všemožné neřesti, jako je tomu v míře velice zavržitelné u vás, kterak bych vám měl dát nezištné vládce, kteří by nechali přicházet mezi lid ještě více potravu pro nevěstky, aby se pak lidé utápěli úplně ve vší prostopášnosti?!

Běda tudíž každému pobuřovateli! Ten má být nejen ihned potrestán časnou, nýbrž také věčnou smrtí; neboť vládcové stojí příliš vysoko, než aby mohli být sami ze sebe, čím národu jsou a nikdo tu není něčím bez Mé spravedlivé vůle; dobrý a mírný je útěchou, necitelný a hrabivý spravedlivou metlou v Mé ruce. Kdo mu odporuje, protiví se Mé metle a bude těžce se vzpírat; kdo však žije v Mé lásce a z ní plynoucí milosti, toho záda nebudou nikdy pod krutými ranami Mé metly krváceti, nýbrž zesílí jako dub za burácení ostrých bouřlivých větrů. Blaze však čistému znovuzrozenému člověku; neboť on najde velkou slast ve velkých výlevech Mé lásky.

Mé Království není z tohoto světa; proto dávejte císaři což jeho jest, a Mně, co Mého jest, totiž své srdce, v poslušné, čisté pokoře; o vše ostatní se nestarejte, neboť Já, váš Otec, jsem uprostřed mezi vámi; proto buďte poslušní svého knížete, vezměte ochotně, bez reptání lehký kříž na svá bedra a sami se zapírajíce, ve vší lásce a pokoře Mne následujte, tak budete žítí a v Mé milosti oživovati vše, na cokoli jen ve jménu Mém pohlédnete! Amen

Za **druhé** ve věci vnější vládnoucí církve, je každý jí přivtělený věřící poddaný, pokud jest její vnější víry vzhledem na všechna její ustanovení, v týchž poměrech k ní, jako poddaný k svému knížeti, jen s tím rozdílem, že sběhnutí není jako ve státě trestné, lze jest beztrestně trpěti. Nicméně však dodávám, že budu hněvivýma očima pohlížeti na toho, kdo svou pozemskou matku víry opustí a přistě se mu nebude o mnoho lépe dařit nežli šílenému sebevrahovi. Neboť ježto máte přece tělo, kterým se dostávají prvé dojmy k duši a ji živí, musí přece také býti vnější zásobárna, kterouž je vnější církev, aby jí bylo vaše zlé tělo proraženo jako dítě v těle mateřském! Kdo však své mateřské tělo příliš záhy opouští, řekněte, co se z něho stane anebo může státi?!

Poslušnost a pokora jsou potravou k znovuzrození ducha; učí-li vás však tomu římská církev a to zcela znamenitě, co vás potom odhání od matky víry vašeho těla? Zůstaň tedy každý věren své církvi a budiž Mi Říman, vyhovuje-li poslušnosti své církve požehnan 99 krát, a každý jiný člověk jen jednou, je-li samolibým hašteřivcem, z něhož nevyzírá žádná pokora a docela hrozně málo lásky! V pravdě, pravím vám, neobdrží-li nikdo snadno Mého živého slova v nějaké sektě, leč jen v církvi římské, kde se o překot káže podle Mé vůle poslušnost a největší pokora. Ale v příčině jejich obřadů nemá se nikdo pohoršovat; neboť živému je vše živé, čistému vše čisté, poslušnému vše vhod a pokornému vše posvátné; jen svině se válí v bahně a hledá radost ze života, ryjíc ve vlastním lejně, a tak mrtvý shledává vše mrtvým a plným špíny, zatím co čistý hledí zcela jinými očima. Jak se však může zlobit, na poměry církve a státu, kdo má za to, že je v Mém světle? Copak myslí, že Já nemám tolik poznání, abych změnil poměry, kdyby se nezamlouvaly Mé vůli? Ó, tací soudcové stojí hluboko pod slabým věřícím, domnívají-li se, že Já potřebuji jejich soudcovské pomoci! V pravdě, pravím vám, tyto věci jsou mi ošklivostí. Neboť tu se vše děje v pravý čas, a Já jediný jsem Soudcem všech věcí a poměrů; neboť Já jediný jsem svatý a v lásce spravedlivý, ale vy všichni jste lháři a plní nevěstkářství. Proto buďte poslušní přání své církve a nechte svá srdce Mnou vychovávat, potom dospějete brzo k životu milosti a tím znovuzrození ducha a oživíte vnější církev ve svém těle. Amen.

Za **třetí**; V obřadech není ani něco oblažujícího, ano právě něco také zrovna umrtvujícího. Ježto ve světě se děje vše za jistých obřadů, čemuž se říká postup, může tedy také církev ve svém zevnějšku míti zcela dobře obřady; jen nemá v nich nikdo hledati něco záslužného, co by se hodilo

k věčnému životu, neboť tu nepomůže nic, nežli zkroušené pokorné srdce, naplněné Mou láskou a milostí, což je potom živá církev ve vás, v níž již mrtvá církev stává se živou a plnou hlubokého smyslu, buď tak a nebo tak ze smrti povstávajícího, anebo ze života opět do smrti klesající, to jest; můžete buď poslušností v ní dospět k pokoře a tím k milosti, a milostí k znovuzrození, anebo se můžete pohřbit do mrtvých obřadů jako pohané a takto zahynouti v jejich marnivém ubohém třpytu.

Neboť jako strom roste, vyhání větve a haluze, potom pupeny a listy květy a v nich mužské a ženské tyčinky, což časem vše odpadá jako bezcenná a neužitečná věc, aby svobodně a účinně prospíval plod ve vsí síle své uspořádané bytosti, tak je tomu také u obřadů církve. Chtěl-li by se někdo vrhnouti na všechno a sníst všechno dohromady, pak by při nezralé stravě zahynul, neboť pouze zralý plod je pozeňnaně požitelný, ačkoliv nezřídka také již i v květu se častěji osvědčily léčivé síly, které vám zcela dobře prospěly v leckterých nemocech. Ale, tyto vegetativní (rostlinné) pochody se podobají mrtvým obřadům; avšak zda neřeknete, že jsou tu přece za příčinou řádu nutné, neboť stojí-li stromy bez květu, objeví se málo plodů!

Církev Židovská byla průpravná, čistě obřadní, jako listí a květy k živému plodu slova lásky věčné, nyní se táži. Nebyla správná, byla-li čím býti musela? Jsou-li vám dávány děti čím chcete anebo můžete určit Mne a Mou vůli lépe poznávati, nežli právě pomocí obřadního nazírání?

Vy všichni nejste z počátku nic než Židé a děti a proto potřebujete velice církevních obřadů, dokud jste ještě dětmi. Jen nemáte což se samo sebou rozumí, při nich zůstávat, nýbrž kdo dokončil elementární (nejnižší) třídu, ať vstoupí do třídy vyšší a učí se tu číst a psát a konečně počítat v Mé lásce a jednat v milosti Mé moudrosti. A ten jehož srdce miluje stalo se čistým, ať přijde potom do Mé školy, v níž dospěje k životu **teprve znovuzrozením**. Kdo však zanedbává své nitro, ulpí na obřadu, který je o sobě mrtvým, ježto byl tak hloupě temným, že v obřadních prostředcích hledal cíl, což je největší nesmysl hraničící s hrubým bláznovstvím. Odhodil-li někdo dítě i s koupelí, je to rozvzteklý blázen; kdo však v nedbalosti odhodí dítě a koupel podrží, ten je již ze své pověrečné zlomyslnosti mrtvý. Moudrý však podrží dítě i s vanou, dítě jelikož je živým plodem a vanu, aby mohl dítě častěji koupat a vylije jen koupel. Proto chcete-li se však státí pravými dětmi Mé lásky a milosti, nedávejte se pohoršovati květem; neboť ať květ vypadá jakkoli, proč se o to staráte? Myslíte-li na plod, bude se vám jeviti také květ posvátný, jelikož víte, že nemá zůstatí při listí a květu. Dospěl-li však někdo k plodu, nechybí ohlédne-li se častěji a projde s náležitou pozorností dění svého duchovního života; není Mi však ještě milý, kdo opovrhne svými dětskými střevíčky, ihned se pyšně jako sup vznese vzhůru a pak se ze závratných výšin vražedně pohlíží na skromné holubníky a lačně pohlíží na jejich pád, aby tím něco získal.

Pomyslíte-li, že bez Mého dopuštění se nic neděje a věčně nic dítí nemůže, bude vám okamžitě vše zcela jinak připadat: každý člověk má sice úplnou svobodu své vůle, ale vedení národů jest dílo Mé. Toto jsem vám řekl, abyste měli úplný klid ve svém srdci, bez něhož se nebudete hodit k ničemu vyššímu. Sobotní klid budiž vám nejvyšším požehnáním; neboť pravá láska je těhotná žena, která potřebuje klidu k svému slehnutí! To pravím vám proto, abyste měli úplný klid ve Mně, svém Otci, jenž jest povždy svatý, svatý, svatý na věky věků. Amen.

Za **čtvrté** je tu čtení tak zvaných zakázaných knih. Zde nepravím, abyste jich nikterak nečetli, dostanou-li se vám do rukou, právě tak jako nezakazují nikomu vyslovovat jméno ďábla a kde je toho třeba, varovně se o něm zmiňovat. Ale tažte se sami sebe, k čemu vám slouží vše to, co jste přečetli? Co obsahují knihy, které pocházejí z pyšného lidského rozumu? Pravím vám; nic než nesmysl a spoustu pošetilých ztřeštěností, jež k ničemu nepospívají, nýbrž přecpali vaši hlavu různými bludičkami a vaše srdce všelikou nečistotou, a tím vás mnohonásobně uzavřeli a vašeho ducha zatemnily. Anebo řekněte; Činí dobře, kdo poslechne, když na něho volám; „Pojď ke Mně, jsi-li stížen starostmi, Já tě občerstvím; pros a bude ti dáno; hledej a nalezněš, tluč a bude ti otevřeno a když k němu dále ještě zvolám; „Začkoli kdy budeš prositi Otce ve jménu mém, dá ti neprodleně; hledej především Mé Království, vše ostatní ti bude volně přidáno!“

Jakpak to je však, ač to víte, přece ke Mně nepřicházíte, abyste to ode Mne obdrželi a učili se ode Mě velkým cestám Mé milosti a z Mé ruky obdrželi život věčný? Budťo Mne tedy máte jako sebe za zřejmého lháře, anebo za příliš nahluclého a zatvrzelého, než abych vám dal Svě živé slovo, a dáváte si raději světem něco nalhávat a v jeho pošetlosti se necháváte vyhladovět, než

abyste v důvěře z pravé lásky přišli ke Mně a přijali tu z Pra-studnice pravdu všeho života a jsoucna a nehledali života ve smrti.

Ó, vy pošetilci! Já vám dávám chléb života a vy chcete kousat do tvrdých mrtvých kamenů. Já k vám hlasitě volám, abyste přišli ke Mně, a vy pádíte ze vzteklymi psy a tváříte se jako oni. Já vám křičím hlasitěji než noční hlídač ve dne v noci do uší, avšak vy si je zacpáváte celými stohy nečistých knih, jen abyste z Mého hlasu nic neslyšeli, a hledáte jako rozespálí život na načerněných naklížených hadrech (potištěném papíru vyd.) Jakým výrazem by se měla označit tato pošetlost? Ó, Já pravím na věky budete plakat nad svou pošetlostí, že nevážíte si zlata zvolili jste si slovo, zatím, co se vám nabízí tolik ušlechtilého.

Proto čtěte málo, ale za to se tím více modlete, tak přijdu k vám a v jedné minutě vám dám více, nežli všechny knihovny celého světa, o čemž jsem vám snad již podal tak mnohé velmi silné, výmluvné důkazy! Proto se také nestarejte mnoho o zákaz knižní svobody; neboť před kým jsem Já otevřel velkou knihu Svě věčné milosti, ten se zcela obejde bez čtení zakázaných spisů, jelikož Má kniha se neřídí žádnou světskou cenzurou, neboť se otvírá v každé době věrným, kam nemůže vniknouti pohled světského cenzora, a kde také není žádného omezování na věky! Amen.

Za páté: V Písmu sv. ať čte, kdo je prostého srdce a má poslušnou a povolnou mysl, a nemá je čísti ze všetečnosti anebo zvědavosti: neboť v tom případě nalezne smrt lpěti na literách. Kdo je čte, má je čísti jako průvodce k živému slovu a dle toho jednat a také v něm nemá hloubat a pátrat, nýbrž ihned podle něho žít a v lásce ke Mně vzrůstat. Potom mu bude v pravý čas dáno tajemství poznání a v jeho srdci se odhalí nebeský smysl ducha a věčného života, právě tak, jako je tomu u tebe, Mého sluhy, který jsi tuto svatou knihu dosud ani zcela nepřečetl a přece ses stal Mou milostí v každém jejím bodě profesorem profesorů! Toho však, co jsi a čemu rozumíš, může se dostat každému, netouží-li po marnivém věděni, nýbrž jen po poznání Mé lásky a z ní plynoucí milosti v pokorné a pokornou prostotou svého srdce.

Právě tak je tomu s oněmi mystickými spisy, jichž čtení vám právě tak málo poslouží a prospěje, jako nějaký hloupý, ošklivý a hanebný román, který se dá zcela dobře přirovnati k bahništi, nemůžete-li jím v sobě k žádnému přesvědčení dospět; nebo tím vším obtěžujete jen svou paměť jako hubu vašeho pyšného rozumu; místo abyste jej učinili lačným a žíznivým po lásce a moudrosti, krmíte jej jen všelikou nečistotou a tím mu odnímate chuť k pokrmu života. Ó, vy noví blázni! Já jsem Písmo svaté živé a životadárné, Já jsem nejlepším vykladačem jeho a zároveň nejhlubším mystikem! Proto čtěte málo, ale jedněte dle toho, dostane se vám všeho. Neboť zrno hořčičné je sice malé, ale může z něho vyrůst velmi veliký strom, v jejichž haluzích se dokonce ubytují ptáci nebeští. Amen

Další nutná pravidla chování.

Pokračování 10.srpna 1840

Za šesté; Kněží, pravím vám; jsou různí, mezi nimi je však poměrně velmi málo těch, kteří toto jméno zasluhují! Jsou totiž takoví, kteří jsou knězi kvůli vážnosti a moci, kterým se přičí i má velká chudoba a úplná bezmocnost ve světských věcech, jelikož jsem nechtěl být knížetem tohoto světa, nýbrž jen jeho záchrance; a dále jsou jiní, kteří jsou knězi pro duchovní kastovní důstojnost. Ti si osobují býti sami církví a zatracují potom ze žárlivé libovůle vše, co vychází ode Mne skrze nějakého chudého rybáře; učí přímo opaku Mé vůle a říkají, nabubřující svá břicha, že Já se nezjevuji nikomu, nežli jen církvi, jíž se domnívají oni býti. Takovýmto hanebným způsobem zamykají pak také mnoho tisícům a tisícům dveře k Mému živému slovu.

V pravdě pravím vám; Toto zrádné plémě se Mi protiví, neboť jest Mým nepřitelem, ježto se pohoršuje Mou blahosklonnou láskou k hříšníkům! Já však pravím vám: Oni neuslyší ode Mne žádného jiného slova nežli ono velké; „odstupte ode Mne, zlořečení, neboť Já jsem vás nikdy nepoznal! Vy jste byli vždy pohrdateli Mého živého slova a odporovali jste vždy Duchu svatému! Mé psané slovo jste provázeli věčným zatracením, aby čekalo na vás. Učinili jste Mne lhářem, neboť je psáno: „Kdo Má příkázání zachovává, ten jest, kterýž Mne miluje; kdo však miluje Mne, miluje také toho, který Mne poslal, totiž svatého Otce a My k němu přijdeme a u něho se ubytujeme a se mu zjevíme! “ Toto jsem mluvil ke každému; leč vy proklínáte a rouháte se tomuto Mému vždy věčně

pravdivému zaslíbení a tím odporujete Mému Duchu svatému. Proto ať vás stihne Má kletba: neboť byli jste jistě vždy služebníky satana! Proto odstupte ode Mne a přijměte mzdu toho, jemuž jste sloužili v jeho kapli, již si zbudoval na prahu Mé svatyně!

Hleďte, to jsou tak zvaní kněží duchovního, rouhavého, kastovního důstojenství.

Opět jsou jiní, kteří se stávají knězem pro své břicho, aby na tak zvaném dobrém obročí (důchod spojený s církevním obřadem) se mohli vykrmit. Kněží tohoto druhu nemají ducha a lze jich jako tučnou svini anebo vykrmeného vola použít ke všemu. Takoví kněží se Mi oškliví; neboť jejich bohem jest jejich břicho a chrochtání jejich tučných vepřů, bekot jejich ovcí a koz, bučení jejich tlustých krav a dobře vykrmených volů je jim tisíckrát milejší, nežli naslouchání Mému živému slovu jež by jim bylo k zoufání nemilé, kdybych jim je dal slyšeti. Ale v této jediné oživující příčině nemají si také skutečně dělat starosti, protože vepřům nikdy Svých Slov, jako perel neházím, a za špatnou službu kterou mi konali, byli snad přece dosti dobře zaplacení, ježto jsem jim dal téměř za nic nadbytek toho, po čem jejich srdce tak toužebně po celý život prahnulo. Jelikož byli tak skromní, ať jen se tedy také po těch břišních námahách uloží po pozemském životě k věčnému odpočinku smrti a tam až do vyhasnutí posledního slunce očekávají vzkříšení svého masitého těla a břicha!

Opět jsou jiní, kteří jsou kněží pro peníze! Tito udělují potom za peníze odpustky a prodávají nebe na jitra, sáhy, stěvíce a palce; avšak peklem a tak zvaným očištěm jsou mnohem štedřejší nežli nebem. Vyprázdnil-li se jejich pokladny, otvírají peklo a očištěc dokořán a kdo nekoupí odpustků anebo nezplatí hodně mší, bude tam bez milosti a slitování uvržen, aby pak bylo opět co vykupovat, totiž velmi mnoho cinkajících duší a to z pekla zlaťáky, z očištěce stříbrňáky.

Hleďte, tito na kazatelkách div si hubu neroztrhnou, tlukou rukama kolem jako posedlí, aby tím i ten poslední groš z kapsy žebrákovy vylákali a uchytíli do svých prokletých osidel. Takoví horliví šířitelé Mého slova obdrží jednou velmi hojnou odměnu; jejich nebem bude srdce ze zlata, duše ze stříbra a tělo z mědi a kolik života je v těchto mrtvých kovech, právě tolik také oni budou věčně míti.

Opět jsou jiní, kteří jsou přímo asketickými pokrytci a licoměrníky, aby si tím upoutali na sebe pozornost nějakého pastýře, jeho přízeň si získali a tím co nejdříve se uviděli v nějakém velmi tučném obročí. Tito div si zbožností a pokorou oči nevykrotí; své tělo ohýbají téměř vždy až k zemi, své obětování vykonávají neobyčejně zdoluhavě a téměř neustále pohybují rty jako kdyby se modlili mluvící polohlasem vždy měnivým, a vyslovují-li Mé jméno, tu se téměř zalknou. Postí se, dbají před lidmi co nejpřesnějšimu zevnějšku pro zevnějšek; avšak u sebe se všemu smějí a jejich srdce je tvrdé jako kámen, takže pro samou zbožnost nepotřebují chudých bratrů, kteří úpěnlivě prosíce jdou těsně kolem nich. A jak to činili jako kaplani a chtěli se s tím brzy státi faráři, tak to činí jako faráři, aby se stali brzy děkany; a jakmile se jimi stali, jest obrácen zřetel ke skvělému kanovníctví a tak dále až k hodnosti biskupské a i tu se jim vznášá ještě vždy před očima kardinálský klobouk, nebo dokonce sama tiára (papežská trojitá koruna). Ale vpravdě o Mne se nikdy nestarali! O mém živoucím slově nechtěli nikdy nic věděti a přesadili Mne, jakožto život všeho života, raději celého z masa kostí do mrtvých obřadů a Písma svatá měli přímo v ošklivosti.

Hleďte, takovýchto šplhounů jest obzvláště teď v církvi římské velmi mnoho! Jsou sice kněží, kteří lid zrovna nepohoršují, ale přinášejí také jen náramně málo dobrých plodů, ježto jejich slovo se podobá plodu, který nemá v sobě jádra života a který shnije a zahyne v zemi, která je srdce lidu. Já je nechávám častěji dosáhnouti jejich cíle, a při tom jich nikdy nenechám v nedostatku vnitřních napomenutí, která k nim stále volají; „Vezmi svůj kříž na bedra svá a následuj Mne, tak budeš žíti a v pravdě oživovat mrtvá srdce tvého, tobě svěřeného stáda!“ Ale místo, aby to vyslechli a podle toho jednali, koupí raději, jde-li to ještě dobře, tak zvaný krucifixek, někde jej pověsí anebo přibijí a vidí-li je někdo, mžourají před ním svýma svatouškovskými očima; ale kdyby bylo po jejich, měl by krucifixek dlouho pokoj. A tímto snadným způsobem osvobozují svá něžná bedra; také vysílají dokonce vroucí modlitbičky mezi lid dílem písemně, mnohdy se však také zčista jasna modlí v nitru ke Mně z lásky k bližnímu na brzké odvolání některého ctihodného, zasloužilého, výše postaveného k některým svatým. A hleďte, také takoví kněží se Mi hnusí. Jednou budou velice žasnout až uvidí, v jaké zvláštní ohavné podobě se objeví jejich život na onom světě.

A ještě opět jsou jiní, kteří jsou chlípnější nežli psi a kozlové; provádějí všemožné smilstvo a zahrabávají své děti často za živa do země, aby se neobjevili u důstojného biskupa v opovržením hodném světle, jakož i před mnohem lepším lidem, jemuž byli dáni za vůdce jako praví netvoři. Já

pravím: Ti budou jednou státi velmi daleko vlevo; věru, jimi budou jednou hořícími šaty nevěstek krmeny!

A je ještě větší množství takových, kteří se všichni nazývají kněží, ale Já jsem je ještě nikdy jako takové nepoznal; jsou však zvláště v klášteřích, kde často ze samé lásky bratrské a lásky k bližním žijí ve spolek jako divocí psi a kočky a jeden druhému často každé sousto závidí.

Jsou však také zase kněží, kteří zasluhují tohoto požehnaného jména. Jsou přívětiví a láskyplní ke každému. Co mají, rozdají chudým. Nikoho nezatrucují, nýbrž jen se starostlivě snaží zachránit, co je ztraceného. Těší zarmoucené, poskytují útulek cizincům a dávají jim měkké lůžko a sobě samým z opravdové lásky pod svou posvěcenou hlavu kámen. Za žádnou oběť si nedávají platit, nýbrž tomu, kdo by to chtěl učinit, říkají; „Bratře, oběť je svatá a má neocenitelnou hodnotu, neboť představuje opět živé velké dílo vystoupení ve víře a lásce, proto nemá být zaplácena a konána ke blahu jednotlivce, nýbrž jako mocí velkého vykoupení mohou a mají být všichni k věčnému životu znovuzrozeni, rovněž tak působí také síla Kristem Samým k tomuto účelu přinesené oběti. Proto oběťuj svůj dar napřed jako pomoc chudému bratru, a zbývá-li ti pak ještě něco, přines to věrně a polož na oltář Páně a modli se za své nepřátele; potom bude velký Pán se zalíbením hledět na tvou oběť v nejsvětější oběti z mých rukou a dá ti, čeho ti třeba!“

Hleďte, toť pravý kněz, jehož oběť je Mi nekonečně milá! Vpravdě pravím vám; Jděte a poslouchajte jeho kázání; neboť ani jedno slovo není jeho, nýbrž živě Mé! Ó, tento se však brzy dozví, jak velká se stává odměna, která ho očekává. Vpravdě pravím vám; takový bude u Mne, svého svatého Otce, přebývatí věčně! „Více vám nepotřebuji říkat; dle jejich skutků je však poznáte, jako strom dle jeho plodu. Hleďte, zde jsem vám ukázal celou chorobu římského kněžstva, jakou je o sobě; avšak Já pravím vám; Na tom všem málo záleží; zametej každý před svým vlastním prahem a nikdy ne před prahem svého bližního a nejméně před prahem kněze, nýbrž buďte vždy ochotní a poslušní. Nedejte se tím špatným pohoršovat a svádět jeho příkladem, nýbrž následujte jako děti nauku, která přece v katolickém (všeobecném) duchu musí býti správnou. A kdyby přišel do ní i plevel, bude svým časem již vyhuben. Nesušte cest takového kněze; neboť Já, pravý Soudce, sedím takovému knězi už beztoho na šiji a nežli se nadá, bude mu zlomena. Jen se nedávejte nikdy používat za donášeče; neboť proklet budiž rozšiřovatel novinek a tlachal, neboť se podobá zlému rozséváči, jenž přimísil plevel mezi pšenici. Špatný kněz bude jednou souzen za sebe i za vás; vy však budete souzeni dle vaší poslušnosti a opravdové pokorné lásky k bližnímu.

Proto se nepohoršujte církví kvůli knězům, neboť je mezi nimi také velmi mnoho poctivých a věrných! Nejméně se však pohoršujte některým biskupem: ježto takovýto již výše stojí a je představeným národa, dovedete si také již dosti dobře představit, že nestojí zcela sám, nýbrž že každý z jeho kroků, slov a skutků Já velmi přesně počítám a že jím má být přece vždy vnější stav věcí v dobrém pořádku udržován.

Avšak v příčině vašeho nitra, víte beztoho, že tu vždy záleží jen na vás samých, a potom také na Mé milosti, kterou vám nemůže dát ani anděl nebe ani nějaký biskup, ani kdokoli jiný, nýbrž především vy sobě samým pravou láskou ke Mně a k bližním, přesným zachováním příkázání, anebo jako hříšníci, vážným pokáním.

Ze všeho co konáte ať vyzařuje láska ke Mně a k bližnímu. Starejte se tedy málo a nemyslete nikterak na nějakého špatného kněze, a zachovávejte bratrské společenství mezi sebou ve všem dobrém, potom k vám přijdu a skrz naskrz vás oživím. Milujte ty, kteří vás nenávidí a pronásledují, a žehnejte modlitbami těm, kdož vás proklínají a zatrucují; potom začnete pociťovati velké účinky Mého světla ve vašich temných srdcích. Amen.

Za sedmé: konečně ve věci tak zvané ušní zpovědi a sedmi sv. svátostí, pravím vám a dokonce vás prosím; Nepohoršujte se jí, užívejte všeho spravedlivě a v pravém živém smyslu, tak budete žít. Neboť žárlivci není nic vhod, spravedlivému je však vše spravedlivé a svaté; ba i hnízdo ptáka vyloudí z jeho srdce chválu, a přece je to jen hnízdo ptáka! Dovedete si tím spíše představit, že věci, které tu byly zřízeny k vašemu posvěcení, nejsou tu jen tak vymyšleny, nýbrž záleží vždy jen na vás jak jich používáte.

Kdo se zpovídá a vyznává své hříchy knězi, vyznal tím své hříchy veřejně před světem a takové vyznání mu bude prominuto, pakli již více nehřeší. Kdo však hřeší i po zpovědi, jako před zpo-

vědí, učinil si zpověď pokladnicí hříchu, která mu jednou přinese vysoké úroky k peklu. Proto, kdo se zpovídá a koná opravdové pokání a nadále již nehřeší, jedná velmi správně; kdo však vše to považuje za nicotné, ten se jednou velmi zklame neboť dojde k propasti, kterou bude moci stěžít kdy přeskočit .

Řeknete-li však: „Kdybychom to měli jako za časů apoštolských, pak bychom byli zcela jistě jinými lidmi, protože bychom mohli vlastníma rukama (jako Jidáš) do mísy sáhnouti, „Já však pravím vám, že tito křičí z plna hrdla o upravenou bohoslužbu a o viditelný polepšovací ústav jako národ Izraelský o krále, zatím co často přišli k svým věřícím jako vlci a medvěd se rváti.

Nuže, dal-li jsem vám nyní pravidla, řád a soustavu, co se vám v tom nezamlouvá? Užívejte toho spravedlivě a važte si toho tak, jak to máte a nepřejte si to jiné; neboť jak bylo již řečeno, na vnějšku málo záleží nýbrž vše jen na vás, jak to berete. Jako to může být dobré a pravdivé, tak to však může také být špatné a falešné, chcete-li toho tak použít anebo ne. Rostou-li však pod sluncem léčivé i jedovaté byliny, uvažte, že příčinou toho není slunce, tak anebo onak, nýbrž záleží vždy na stávajícím vnitřním dobrém či špatném sloužení rostlin, zda je tu požehnání nebo jed! Proto záleží vždy na vás, zda dobří nebo špatní. Amen. Já, váš milující Otec.

Toto však je nejkratší cesta ke znovuzrození

Se spravedlivým člověkem je to totiž v této příčině podobně jako se stromem, jehož plod také nedozrává najednou, nýbrž poněmáhlu; ale bylo-li vlahé a jasné a léto trvale teplé, se střídavými přeháňkami, říkáte; „Tento rok budeme mít předčasné zrání! “ Hledte, právě tak je tomu u vás, jestli jste strávili mládí jasně, v sladké lásce ke Mně. Bude také všeoživující léto teplé, střídající se s deštěm milosti z nebe a můžete být ujištěni, že věčně zlatý podzim k věčné zralosti nesmrtelnosti plodu nebude již daleko. Neboť pokud chce někdo být Mnou znovuzrozen, musí své hříchy poznat a k svému pokoření je veřejně vyznat, to jest vážně zpovědi vnějšně a vnitřně Mně, a musí Mne prosit za odpuštění, jako je to udáno v Mé modlitbě a musí jako Petr, pociťovat opravdovou lítost, smutek a úzkost a zaplakat nad tak neocenitelnou ztrátou Mé milosti a musí učinit nejvážnější předsevzetí, že nebude chtít ve vši věčnosti hřešit. **Potom si musí zcela pevně předsevzít, že přerušit úplně styky se světem, že se Mi cele oddá a ve své lásce vzbudí velkou touhu po Mně a v této velké touze se denně i od světa a všech světských záležitostí vzdálí 7 čtvrtí hodin při uzavřených dveřích a oknech se nebude ani modlit, ani číst, nýbrž musí tuto dobu prožívat v úplném klidu, obíraje se ve svém nejhlubším nitru pouze jen Mnou.** A vždy však, kdykoli se někdo odebere do tohoto klidu, má ve svém srdci krátkou, povzbuzující řeč v neúplnější vážnosti ke Mně promlouvali, říkáje:

„Pane, zde jsem! Dlouho jsem Tě, ó přelaskavý, svatý Otče, nechal čekat ač jsi mne od mého dětství ustavičně volal: „Přijď ke Mně, Já tě občerstvím.“ Nuže, ó Otče, nadešla doba, aby se mé ucho otevřelo a má jinak strnulá vůle zcela odevzdala do vůle Tvé, plna pokory a poslušnosti k Tobě jakož i dle vůle Tvé, ke všem lepším bratřím, proto přijď, můj nejmilejší Ježíši, ke Mně a občerstvi mou nemocnou duši balzámem Svě nekonečné lásky! Dej mi nalézt velikou vinu na Tvém trpkém utrpení a umírání; dej mi uzříť svatých ran a poznat v nich můj velký zločin. Ó, Ježíši, vítězi nad smrtí a peklém, přijď ke Mně a uč mne příležitostně chápat Tvou vůli, uč mne poznávat mé úplné nic a Tvé vše. Ó, můj přesladký, přelaskavý Ježíši, Pane všech zástupů, přijď ke mně chudému, přijď ke mně slabému, přijď ke mně slepému, přijď ke mně hluchému, přijď ke mně malomocnému, přijď ke mně dnou postiženému, přijď ke mně chromému, přijď ke mně pokřivenému, přijď ke mně posedlému, ano můj, Můj nejmilejší Ježíši, přijď, přijď, přijď ke mně mrtvému a nech mne jen dotknouti se Tvého svatého roucha a já oživnu! Pane neprodlévej: neboť nesmírně Tě potřebuji! Bez Tebe už nemohu být, jelikož tys mi vším, a vše ostatní z lásky k Tobě zaniklo! Bez Tebe nelze mi už žít; proto, ó můj Ježíši, přijď brzy ke mně!“ Však jako vždy i tentokrát staň se Tvá svatá vůle! Amen.

Potom se odeberte k spánku a vzrůstejte v touze a lásce ke Mně! Budete-li jen krátký čas cvičit, pravím vám: brzy budete blesky vidět a hřmění slyšet; avšak tehdy se nelekejte a nemějte také úzkosti. Neboť nyní Přicházím ke každému nejprve jako soudce a bouře, blesk a hrom a potom teprve v jemném svatém vání, jako Otec.

Kdo chce vykonati v p r a v é m s m y s l u tak zvanou generální zpověď, ten bude míti mnoho před sebou, protože to vyžaduje značné pokory a sebezapření. Neboť dobře pamatujte, musí při tom míti úplné předsevzetí, že již nezhřeší večere Páně se musí požit v živé víře z nejčistší lásky ke Mně; potom teprve budete okamžitě pociťovat v sobě její zázračné účinky, které se ihned projeví v převeliké nepochopitelné radosti a nebeské slasti.

Hledte, to je nejkratší a nejpůsobivější cesta k živému znovuzrození, v němž jedině lze získati život věčný. Každá jiná cesta trvá déle, a je nespolehlivější, jelikož je mnoho zlodějských cest, kde za silničními křovinami číhají potměšilí zloději, lupiči a vrahové: kdo tu není dobře obrněn a skrz naskrz ozbrojen, těžko k cíli dospěje. Uvažte dobře, kdo je Ten, jenž vám to říká.

Proto myslím, že byste místo světských besed a místo zábav a velmi špinavých společností mohli vhodně voliti Mé besedy klidu a soboty a zadarmo bez vstupného se Mnou se pobavit, a vstupného užít k něčemu lepšímu! Co myslíte, co by tu bylo lepší a Mně milejší? Neboť hledte „již apoštolům jsem řekl, že nikdo nemůže dvěma pánům sloužit; proto uvažte dobře, kdo vás varuje! Amen.

Já, váš svatý Otec ve věčnosti, jsem to Sám. Amen.

Přidavky k cestě ke znovuzrození.

Dary Nebes.

Slova z Výše sdělená Jakobu Lorberovi.

29.srpna 1840

Postoj k církvi.

Zcela malý přídavek těm, kdož se domnívají, že ve spisu „Cesta k znovuzrození, “neslyší hlas Můj, nýbrž satanův, (při vysvětlování o Otci libém poměru k církvím, zvláště k církvi římské), aneb považují onen aspoň za marnivou slátaninu Mého písaře, Jim platí tyto řádky!

Oni pochybují o pravosti Mé milosti. Kdybych však byl také Já schopen pochybností, mohl bych tu také Já velice pochybovati o jejich lásce! Mají sice v í r u r o z u m u, ale k důvěřivému srdci mají ještě velmi daleko. Místo aby citěním učinili srdce rozumným a vnímavým, plní vždy víc a více jen rozum. Rozum se jim samým čtením nadmul jako naplněný balon. Tento balon je upevněn šňůrou vůle k srdci. Srdce by se nyní rádo rozšířilo a plnými doušky do sebe srkalo Mou slítovnou lásku, zvláště dávám-li něco velmi pokořujícího poněkud zastřeně, takže to (pro obal) již nemůže vnikat jemnými póry balonu vzdušného rozumu a následkem toho to padá na srdce a chtělo by to tady naléztí vstup.

Leč rozumový balon, naplněný vzdušnými plyny, táhne pak podobně jako větroplavecký balon následkem své specifické lehkosti za šňůru tak silně, že se tím ústí do srdečních komor ducha pevně svírají a dary nemohou také zde vnikati. Co však z toho následuje? Nic jiného nežli pochybnost, protože živoucí dar mezi oběma konci šňůry vůle téměř pojížděje nahoru a dolů, nenalézá vstupu ani do jednoho (rozumu) ani druhého (srdce). Tu musím pak přistoupit Já a rozum poněkud provětrat, aby opět klesl, šňůra popustila a tak sešněrované srdce obdrželo opět vzduch.

Stav **podle řádu** má však býti tento; Srdce se pokorným sestoupením rozumu víc a více rozšiřuje a přijímá jej do sebe. Tu se pak rozum sám ohřívá **láskou** a v srdci rozšiřuje. Tím se také láska stává napjatější a napjatější, konečně se ve svém oblažujícím teplem zanítí a světlo jejího mírného plamene prosvětluje velmi lahodně, sladce rozum. Tu pak zazáří poklady nebes v rozumu, teplem světla se stávají větší a větší a vždy rozloženější a členitější (jako pod drobnohledem) z čehož pak přichází krásné srdečné porozumění lásky a pravé, živé víry a zrnko hořčičné se přetváří ve strom a zve ptáky nebeské a konečně Mne samého) k pobytu v jeho haluzích.)

To co bylo řečeno, nechť poslouží k tvému uklidnění při dalších, podobných výtkách, jako kdybys ty (Jakob Lorber) byl sluhou dvou a nebo jako kdybych Já chtěl pro Svou milost užívatí též nástroje satanova, to nemnohé však, co následuje, ať poslouží k vyvětrání rozumu pochybovačů. Je snad chvalitebné, opouští-li děti **nemocnou matku** a přejí trpící pro její mnohé neduhy smrt?? Já pravím, **římská církev** je nevěstka; ale vy jste přece byli v ní zrozeni a sáli jste prvé dětské

mléko z jejich prsou. Ona vás nejprve učila pojmenovati Mé jméno, živila vás jako velmi něžná matka a zapovídala vám jen mlsání jídel, která by vám zkazila žaludek. Tím ve vás probouzela chuť k silnějším pokrmům duše a ducha, kterých jsem vám podle Mé vůle nikdy nezadržoval, takže jste mohli do sytosti žít v nadbytku a rozkoši. A ještě dnes žijete v nadbytku a rozkoši jako hned někdo v jejím lůně!

Jak to nyní přijde, že voláte s Jakubem a Janem; „Pane, dej pršet blesk a síru na její nemocnou hlavu?! Poslyšte, tu vyzírá ještě zcela málo pravé lásky! Copak vy myslíte, že zničení je cesta k polepšení?! Ó, nikoli, to se hrozně mýlíte. Tak myslili také všichni zakladatelé sekt. Ale oni se rovněž velice mýlili a následek toho byl bratrský spor válka, vražda a všeliká ohavnost! Bylo takové zlepšení požehnáno? Či může tu nějaká sekta říci; „Má nauka není zpečetěna krví bratří!“

Hledte, římanka, je onou cizoložnou ženou, která by měla být kamenována. Já však pravím také zde: „Kdo je bez hříchu, ať hodí prvý kámen na ni!“ Opět je onou kananskou a má velkou víru a mnoho lásky. Opět je onou ženou, která trpěla dvanáct roků krvotokem a kradla Mě a z Mého roucha uzdravení a užívala, ježto měla mnoho víry a lásky. A opět je podobna velké nevěstce a potom kající Magdalaně, která natírala mastí Mé nohy. Pod všemi těmito podobami může římská církev vystupovati.

Naproti tomu jsou jiní „učedníci“ naplněni zlobou, slyší-li o Mém „těle a krvi.“ Věří, čemu chtějí, ožívají se drobtý, které spadnou se stolu jejich pánů (což je Mé rozkouskované slovo) a chtějí ve svém zpupném opojení dokazovati, že **Já nikterak nejsem**; a když přece něco ještě ze Mne zbývá, mohou být teprve tehdy, jestliže byli tak blahosklonní a přijali Mne do své „ideje.“ Věru pravím vám; Nemůže-li nějaká sekta v úplném vlastnictví Mého slova dospěti k žádné představě o Mně nežli k takové, která směřuje k Mému úplnému zničení, tu jsou Mi ba i Turci ve své čestné a přímé slepotě milejší, protože Mne přece mají ještě za něco vyššího nežli svou modlu Mohameda, a nersrovnatelně milejší jsou Mi římské, kde se Mi jako Bohu a Pánu přece ještě vždy přináší aspoň vnější, viditelná oběť, která je pro mnohé živým památkem Mého vykoupení.

Hledte tak to vypadá s Římem! Já nemám žádného zalíbení ani na Vatikánu, ani na chrámu svatopetrském. A chudobinec na jejich místě by mi byl milejší. Řím je město, které páchlo s králi světa nevěstkářstvím. Je to nevěstka a jedná jako nevěstka. Zdobí svou pitvornou tvář a obléká své zpolazetlelé tělo do krásných šatů, aby vypadala, jako kdyby byla ještě pannou. Hledte toto vše a tisícero jiných věcí je Mi dobře známo. Ale neříkáte sami, že nevěstka vychovává své děti často lépe nežli pyšná matka, která se domnívá, že snědla všechnu Mou moudrost lžící!?

Tak pravím také Já: Tato nevěstka vychovala již velmi mnohé dobré děti a tím natřela mastí Mé nohy. Proto jí chci pomoci a na ni shlédnouti, aby konala pokání; neboť ona mnoho hřešila, ale také mnoho milovala!

Vám však pravím, že jste v ní byli zrozeni a pokřtěni, proto jí také nemáte přát zničení, nýbrž uzdravení. Já vám dávám balzám, a léčím ve vás dědičné zlo. Žijete-li tedy podle daných pravidel, bude si vás církev vážit. A zakusí-li na sobě divuplné věci, bude si sama žádat balzámu a mnohé rány své v tichu vyléčí. Chcete-li se však státí odpadlíky, pak přijde málo požehnaní na vaše bratry. Žijte, jako jsem vám ukázal, pak vás také nikdy nepotká kvůli Mně vyšetřování! Neboť Já vás budu **chránit** a Mé dílo se bez **překážky** dostane na denní světlo jako velký magnet, jenž bude k sobě vše přitahovati. Nesmíte ho však zeslabovat svou neposlušností a pochybovačností.

Říkáte-li; Jak tu může v tom být 99ti násobné požehnaní? Tu pravím; V nebi se budou andělé nad jedním hříšníkem pokání činícím 99 krát více radovat, nežli nad právě tolika spravedlivými, kteří se domnívají, že jsou Mým úplným slovem ospravedlněni. Neboť vpravdě pravím vám; Luther, Kalvín, Melancton a jiní nevyváží Jana s Kříže, ani Jana z Boha, ani Františka, ani Tomáše Kempenského ani Taulera, ani Terezii a ještě mnoho tisíc jiných. (Protože v jejich víře převládala rozumová, dogmatická spravedlnost ve víře nad Boží vroucností a láskou velkých mystiků a hrdinů lásky. Srov.např.Lutherův dogmatický spor o večeři Páně s Zvinglim v Mariboru! Jeho postoj k listu Jakubově (Kap.2.14, atd.) Poměr dogmatické nauky víry a lásky v jeho katechismu! Vyd.)

Tu se mohli nejslovutnější protestanti ještě velmi mnohému učit! Swedenborg se v Římě leccos dozvěděl, co mu teprve pomohlo docela značně otevřít bránu k vnitřnímu životu; byl jedním, jenž si dovedl ze všeho opatřit kvintesenci (trest') a skutečně z ní těžil.

Hleďte, proto jde moudrý člověk do staré komory na harampádí a nalézá tu často velké poklady pokryté prachem obřadů. Prach setře a čisté zlato vloží do své pokladnice. Rovněž tak čiňte i vy! Neboť psáno jest; „Nechte maličkých ke Mně přijít a nebraňte jim, neboť jejich jest Království nebeské!“ A kdo nebude jako oni, nepřijde ihned do Mého Království; teprve až bude jako oni, kteří nehlobají, nýbrž v prostotě rodičům na slovo věří a podle něho jednají; a i když Mou milostí rodičům odrostli, vždy ještě ctí jejich slovo, ačkoliv ho nepotřebují.

Noe chybil, že se opil, avšak proklet syna, který se smál. A těm dvěma, kteří milující ho pokryli jeho nahotu, požehnal! Rovněž tak (jako oni lepší Noemovi synové) čiňte i vy, chcete-li být 99 kráté požehnání! To pravím Já, věčná láska a moudrost. Amen, Amen, Amen.

* * *

Vysvětlení sedmi praduchů Božích (VEJ VII. kap.18-20.)

Pravil Rafael; To je zajisté jen vhodný obraz právě toho, co jsem ti dříve sdělil o stvoření anebo postupném tvoření nějakého celého světového tělesa. Prvostvoření velcí duchové jsou totiž myšlenky v Bohu a z nich vzcházejí ideje. Mystickým číslem sedm se rozumí ono původně dokonalé božské a v každém Jím pojaté a jako z něho na venek vystavené ideji.

Prvé v Bohu je **Láska**. Lásku lze nalézt ve všech stvořených věcech; neboť bez ní by nebyla žádná věc možná.

Druhé je **Moudrost** jako Světlo vycházející z Lásky. Moudrost také může pozorovat ve tvaru každé bytosti; neboť čím je nějaká bytost pro více světla vnímavější, tím bude také její tvar rozvířenější, určitější a krásnější.

Třetí, co vychází z Lásky a Moudrosti, je účinná **Vůle Boží**. Teprve jí dostávají myšlené bytosti realitu, takže pak skutečně jsou a jsou tady, jinak by byli všechny myšlenky a ideje Boží právě tím čím jsou tvé prázdné myšlenky a ideje, které se nikdy neuskutečňují.

Čtvrté, co opět vychází z oněch tří, jest a sluje **Řád**. Bez tohoto Řádu by žádná bytost nemohla mít nějaký trvalý a stálý tvar, tedy také nikdy určitý účel. Neboť, kdybys zapřáhl do pluhu vola a vůl by změnil svůj tvar a podobu, např. v rybu anebo v ptáka, dosáhl bys pak s ním někdy nějakého účelu?! Anebo kdybys chtěl jísti nějaký plod a on by se ti stal před ústy kamenem, co by ti prospěl takový plod. Anebo šel bys někam po pevné cestě a cesta by se ti stala pod nohama vodou, mohla by ti tu i nejpevnější cesta k něčemu prospět. Hle, všemu tomu a nesčetně mnohému jinému se zabraňuje Božím Řádem, jako čtvrtým Božím duchem.

Pátý Boží duch sluje Boží **Vážnost**, bez níž by žádná věc nebyla možná jako něco trvajícího, protože Vážnost je rovna věčné Pravdě v Bohu a teprve ona dává všem bytostem pravé trvání rozmnožování, zdar a konečnou dokonalost. Bez tohoto ducha z Boha by to dopadlo se všemi bytostmi ještě velmi špatně. Byly by jako útvary vzdušného zrcadlení (fata morgana), které se zdají něčím být, dokud je lze vidět; avšak až příliš brzy se mění podmínky, které je zplodily, protože v nich nezavládá vážnost a krásné a obdivuhodné útvary se rozptylují v niveč! Lze je sice považovat také za velmi dobře uspořádané, ale protože v základě, který je vytváří, nezavládá Vážnost, nejsou nic jiného nežli jen prázdné a nanejvýš pomíjející útvary, které nemohou mít trvání. Hle, tu máme nyní již pět velkých Božích praduchů a přejdeme tedy ještě ke dvěma posledním a tak Mne poslyš ještě dále! Kde je největší Láska, nejvyšší Moudrost, všemohoucí Vůle, nejdokonalejší Řád a neměnitelná, nejvyšší pevná Vážnost, tam zajisté musí býti zřejmě také nejvyšší a věčně nikdy nedosažitelná

Trpělivost, neboť bez ní by se muselo vše zvrhnout a konečně přejít v nerozpletný chaos starých mudrců. Staví-li stavitel dům, nesmí vedle svých ostatních k tomu potřebných vlastností nevnímat si trpělivosti; neboť chybí-li mu trpělivost pak to věř Mně se svým domem nepřivede nikdy ke zdárnému konci.

Pravím tobě: Kdyby neměl Bůh tohoto ducha, pak by v nekonečném prostoru již žádné slunce nesvítilo na Zemi a ve světě duchů by to vypadalo zcela zvláště, zcela bez bytostí. Trpělivost je matkou věčného nezměnitelného

Božího Milosrdenství a kdyby nebylo šestého ducha, kde a čím by pak byli všichni tvorové vůči jedině všemohoucímu Bohu?!

Když my nyní tedy také nějak chybíme a tím se zřejmě dáváme v plen zničující kletbě Boží Lásky, Moudrosti a Vůle, po níž zřejmě následkem předchozího Řádu následuje Boží Vážnost, pak narážíme na Boží trpělivost, která časem nicméně vše přivádí a přivéstí musí do rovnováhy; neboť bez Trpělivosti by byli všichni i sebe dokonalejší tvorové zůstaveni věčnému soudu záhuby.

Boží Trpělivost s předchozími pěti duchy v Bohu by sice stvořila jednoho člověka anebo také nesčíslně mnoho lidí na světových tělesech a také by je nadále udržovala; ale tu by žil člověk anebo také nesččetně mnozí lidé v těžkém těle nekonečně dlouhou dobu dále a o nějakém konečném osvobození duše z pout hmoty by věčně nebylo dávno řeči. Zároveň by se zvířata, rostliny a lidé neustále množili a na konec by se na nějakém prostorově omezeném světovém tělese tísnili v takovém počtu, že by se jeden druhému nemohl již vyhnouti. Rozumí se však jen v tom případě, kdyby světové těleso pod vládou nekonečné Boží Trpělivosti již tak dalece dozrálo, že by mohlo nosit a živit rostliny, zvířata a lidi. Avšak jedině s oněmi tobě dosud oznámenými šesti duchy by to šlo dokonce se stvořením hmotného světa nekonečně zdlouhavě a bylo by velice pochybné, zda by kdy nějaký Svět dospěl k hmotnému projevu.

Leč Trpělivost jest, jak již bylo řečeno, matkou Božího Milosrdenství a tak je **sedmý duch** v Bohu právě **Milosrdenství** které nazveme také Umírněnost. Ona uvádí vše na pravou míru. Uspořádává všechny dřívější duchy a způsobuje včasné zrání jak světa, tak i všech tvorů na něm. Pro vše ustanovila určitou dobu a uzrálí duchové mohou tedy brzy a snadno očekávat úplné osvobození a vejít ve věčnou svobodu a v nejúplnější životní samostatnosti.

Tento sedmý duch v Bohu způsobil tedy také to, že Bůh Sám přijal tělo, aby tím v době co nejkratší vysvobodil všechny zajaté duchy z tvrdých pout nutného soudu hmoty, protože také toto Jeho dílo vykoupení může být nazváno novým přetvořením nebe a Světů a tedy také největším Božím dílem, protože v něm úplně vyrovnaně působí všech sedm Božích duchů, čemuž předtím tak velice nebylo a nesmělo také být následkem ducha Řádu v Bohu, neboť tento tobě nyní oznámený sedmý duch v Bohu spolupůsobil dříve s ostatními duchy jen tak dalece, aby se všechny články a ideje Boží staly realitami (skutečnostmi); od nynějška však působí mocněji s následkem toho je právě dokonalé vykoupení.

A ejhle, to je oněch sedm tebou nepochopených Božích duchů a vše stvořené ze sedmi Božích duchů odpovídá ve všem všudy sedmi Božím duchům a skrývá je v sobě. A věčně trvajícím stvořením a rovněž trvajícím tvořením je to, co pra-mudrci této Země nazývají „Války Jehovovy.“

* * *

Jako je sedm aneb zvláštních vlastností v Bohu takřka v neustálém boji, protože jedna vlastnost vždy také vyzývá v činnost vlastnost druhou tak můžeš podobný boj zcela a velmi snadno poznávat více méně také ve všech Božích tvorech.

Láska o sobě je slepá a její snahou je přitáhnouti vše k sobě. V této snaze se však vzněcuje a stává se v sobě světlem a tedy porozuměním a poznáváním.

Nevidíš nyní, kterak světlo bojuje proti ojediné snaze čisté Lásky a přivádí ji do Řádu a rozvahy?!

Z tohoto boje neboli války se však probouzí zároveň Vůle, jako činné rámě Lásky a jejího Světla a toto rámě uvádí ve skutek to, co moudře uspořádalo Světlo.

Avšak tu se vyvolává z poznání Lásky jejím Světlem a Silou obou právě také zároveň Řád bojuje pak nadále světlem a Vůlí Lásky proti všemu nezřízenému a v tom máš opět věčně stálou válku Jehovovu v Něm, jakož i ve všech tvorech.

To by bylo nyní však již vše tak správné, kdyby se jen totiž mohlo ručit za to, že by to, co ti čtyři duchové sebe krásněji uspořádané uvedli ve skutek, mělo tím již nějaké trvání. Ale všechny sebenádhernější díla prvých čtyř duchů se ještě velmi podobají hračkám dětí, které sice s velkou chutí a s radostí uvedou leccos zcela mistrovsky uspořádat ve skutek, leč krátce na to je přejde radost z jejich výplodu a pak je ještě s větší horlivostí zničí nežli s jakou je uvedli před tím v jsoucnost. A věru příteli, takto by to s trváním všeho stvořeného ještě velmi špatně dopadlo!

Aby se však tomu zabránilo, vyvstává ze čtyř duchů a to následkem velkého zaslíbení na dokonaném zdaru děl, Vážnost jako pátý duch v Bohu jakož i v Jeho tvorech a tento duch pak nadále bojuje proti boření a ničení jednou vytvořených děl, podobně jako také rozumově zvažnělý člověk, jenž si například postavil dům a založil vinici, vynaloží vše na udržení a využitkování domu a vinice nikoli snad na brzké opětovné zničení domu a vinice, jak jsem ti to před tím ukázal u vytvořených děl dětí. A ejhle, to jest, jak již řečeno již zase jedna válka Jehovova. Leč postavený dům ukazuje však časem nedostatky a vinice nechce ještě přinést žádoucí sklizeň a budovatel pocituje lítost ze své námahy a vážnosti a proto by chtěl ono dílo také nicméně zničit a zřít za to zcela jiné a nové; ale tu pak proti takovéto vážnosti vystoupí šestý a ten sluje jak již ukázáno Trpělivost. A ejhle, ta pak udržuje dům i vinici! A to je již zase nová válka Jehovova!

Nuže, Trpělivost o sobě, jakož i ve spojení s dřívějšími duchy, by však neměla v úmyslu zlepšovat ani dům ani vinici, nýbrž nechávala vše hezky běžet a ležet; ale tu přichází sedmý duch, totiž **Milosrdenství**, které v sobě obsahuje umírněnost, pečlivost, píli činnost v lásce a štědrosti. A ejhle, onen člověk opraví pak svůj dům tak dobře, že na něm pak již není nějakých podstatných nedostatků a okopává, hnojí vinici, takže mu pak brzy přináší hojnou sklizeň! A ejhle, to je nyní opět boj aneb válka Jehovova v člověku, podobně jako v Bohu a v andělu!

A je tedy pravý, dokonalý život v Bohu, v andělu a v člověku neustálým bojem oněch sedmi tobě nyní ukázaných duchů. Ale tento boj není v Bohu jakož i v andělu takový, že by byla v tom či onom ze sedmi duchů snaha potlačit a nečinnými učinit duchy ostatní, nýbrž boj se jeví věčně v tom, že jeden duch podle vši své síly a moci podporuje neustále ducha druhého a je tudíž každý duch v druhém duchu úplně obsažen. Je tedy Láska ve všech ostatních šesti duších a rovněž tak Světlo anebo Moudrost v Lásce a v ostatních pěti duších a tak dále, takže v každém jednotlivém duchu jsou také všichni ostatní úplně a vždy činně přítomni a v nejkrásnějším poměru se neustále podporují.

* * *

Tak tomu má také býti v člověku; leč žel, způsobilost je sice člověku dána, aniž je kdy úplně vypěstována a procvičena. Je jen málo lidí, kteří uvádějí všech sedm duchů v sobě v úplnou a vyrovnanou činnost a tím se stávají Bohu a nám andělům Božím v pravdě podobnými; ale, jak řečeno, velmi mnozí od toho upouští a málo se o to starají a tudíž v sobě vůbec nepoznávají pravé tajemství života. Tací slepí a polomrtví lidé nemohou pak v sobě poznat vlastního účelu svého života, protože se dávají vésti a ovládati jen tím nebo oním ze sedmi duchů.

Tak žije jeden pouze z ducha lásky a ostatních duchů zcela nedbá. Co jiného je pak takový člověk nežli hltavý, nikdy dost nemající dravec? Tací lidé jsou vždy plni sebelásky, plni závisti a plni lakoty a ke všem svým bližním nemilosrdní.

Jiní opět mají osvícenou lásku a jsou tedy také velmi moudří a mohou dávat bližním zcela dobré nauky; ale jejich vůle je slabá a proto nedovedou uvést nic úplně ve skutek.

Opět jsou jiní, u nichž jsou duchové lásky, světla a vůle zcela činní; ale s duchem Řádu a pravé Vážností to dopadá zcela ohavně. Lidé tohoto druhu bývají také velmi chytří a mnohdy dokonce mluví velmi moudře a uvedou také tu a tam něco ojedinělého ve skutek; avšak opravdu a zcela ze všech sedmi duchů moudrý člověk až příliš brzy pozná z jejich slov, řeči a skutků, že v nich neza vládá Řád a souvislost.

A opět jsou lidé, kteří mají lásku, světlo, vůli a řád; ale chybí jim duch vážnosti. Proto jsou úzkostliví a bázlivi a svým skutkům zřídka dovedou zjednat zcela úplnou působnost. Opět jiní jsou při tom také plní vážnosti a odvahy; ale s Trpělivostí to dopadá chabě. Tací lidé se obvykle přenahlují a svou netrpělivou horlivostí často více zkaží, nežli napraví. Ano, příteli bez náležité trpělivosti se nedosáhne ničeho; neboť kdo nemá náležitě trpělivosti, vyslovuje si sám jistý rozsudek smrti! Neboť chce-li člověk učinit dobrou sklizeň, musí vyčkat až hrozen úplně dozraje. Staví-li se proti tomu, pak si musí na konec sám přičísti, sklídí-li místo nejušlechtlejšího vína jen nepitný šťovík.

Trpělivost je tedy ve všem všudy nutným duchem; předně k ovládnutí a k napravování ducha, chtějícího často jíti do nekonečna, kterého jsem nazval Vážnost protože se tento duch ve spojení s láskou, moudrostí a vůlí zvrhne v největší pýchy, které jak známo, nemá potom u člověka hranic a za druhé, protože Trpělivost jak jsem ti již ukázal je především matkou Milosrdenství a teprve

tento duch jako zpětně působící, propůjčuje všem předchozím duchům božsky duchovní zdokonalení a duši lidské dopomáhá k úplnému a pravému znovuzrození v duchu.

Proto Pán Sám vám nyní všem především kladl na srdce lásku k Bohu a bližnímu a dodal: „Budte milosrdní jako je také Otec váš v nebi milosrdný a budte mírní a pokorní, jakož i Já jsem z celého srdce mírný a pokorný!“

Pán tedy přikázal vám lidem, abyste především pěstovali sedmého ducha, protože právě v tomto posledním duchu jsou všichni předchozí duchové obsaženi a důkladně se vzdělávají. Kdo tedy ve větší horlivosti vzdělává a sílí tohoto posledního ducha, ten vzdělává a sílí také duchy předcházející a tím se stává co nejdříve a nejjistěji dokonalý. Kdo však začíná své školení s jedním anebo také s několika dřívějšími duchy, dospěje těžko anebo často také vůbec nikdy, k celkové a úplné dokonalosti života, protože tito první duchové jako pouze o sobě neobsahují ducha sedmého, který však obsahuje o sobě všechny nutně mu předcházející duchy.

A ejhle, v tom pak také záleží ustavičný pád andělů aneb myšlenek a idejí z Boha, které můžeme také pojmenovat silami úplně z Boha vycházejícími; potrvá dotud, dokud ve svém souhrnu v bytosti člověka nepřivedou v sobě k opravdovému a nejvyššímu zdokonalení sedmého duha. Neboť všichni dřívější duchové jsou téměř všem tvorům z části více méně volně dáni; ale sedmý duch musí být získán teprve nanejvýš vlastní pílí a horlivostí člověka.

A jako teprve tímto získáním dosáhne všech dřívějších šesti duchů svého pravého významu a pravého účelu života, tak také teprve jím dosáhne celý člověk neúplnější životní svobody a samostatnosti.“

(srov.Kázání 32.)

* * *

Sociální pokyny.

aneb Proč musejí být chudí a bohatí. (VEJ VII. kapitola 37.)

Pán: „Že statky této země jsou velmi nestejně rozděleny a že jsou bohatí a chudí, taková je již moudrá Boží vůle a Bůh dopouští tento poměr mezi lidmi také proto, že by bez něho lidé mohli těžko, vůbec existovat.

Neboť představ si jednou věc tak, že by byl každý člověk na celé Zemi již od narození vším opatřen tak, že by již nepotřeboval od nikoho ani toho nejmenšího; pak by až příliš brzy žili lidé jako zvířata v lese a ptáci ve vzduchu, oni si nestaví domů, neobdělávají polí a vinic a nepotřebují se o svůj oděv starat. A kdyby měla také ve svých doupatcích a hnízdech potravu dostatek, pak by jich nikdy neopustila, nýbrž by odpočívala a žrala jako polypy na dně mořském, když by pocítila hlad. Protože se však zvířata musejí potravu teprve hledat, jsou plna pohybu a odpočívají teprve tehdy, když utišila hlad.

A ejhle, Bůh to tedy zejména mezi lidmi zařídil velmi moudře tak, že rozdělil pozemské statky mezi ně nestejně a že je také vybavil velmi různými talenty a schopnostmi. Tím je druh druhu nevyhnutelnou potřebou. Bohatý se obyčejně příliš nezajímá o nějakou těžší a přece nadměrnou nutnou práci tak dalece, aby k ní sám přiložil ruce, ale má radost z toho, že nařizuje vše podle svého vědění a podle svých učiněných zkušeností a svým služebníkům a služebnicím oznamuje co mají dělat a co pracovat.

Tito pak přiloží ruce k dílu a za smlouvenou mzdu pracují a slouží ochotně bohatému. A aby snad z lásky k sebe-obohacení a k blaživému životu nevztáhli ruku na bohaté službodárce, chrání tyto službodárce světské, jakož o Božské zákony, ovšem jen do jisté míry, nad kterou jsou také pro bohaté dány velmi ostré a moudré zákony.

Bohatý vlastník potřebuje také všeliké profese (řemeslníky). Musejí jít ke kováři, tesaři, zedníku, truhláři, hrnčíři, tkalci, ke krejčímu a ještě k velmi mnoha jiným a tak žije jeden z druhého, protože slouží druh druhu. A jen takovým způsobem může být lidské pokolení na Zemi udržováno a mohlo by velmi dobře existovat, kdyby se leckteří nebyli vrhli na přílišnou hrabivost a vládychtivost. Avšak tací bývají Bohem vždy příliš nelibě navštíveni a již na této Zemi trestáni a jejich nespravedlivě urvané bohatství přejde nejvýš na třetí pokolení.

Z toho vidíš, že ve světě musejí být chudí a bohatí a tak můžeš již také poznat, že Mojžíš nedal poslední zákon neúplný, nýbrž dal jej Židům a jimi všem lidem nad pomyšlení úplný a že teprve právě toto přikázání slouží za základ ku pravému vnitřnímu zdokonalení čisté lásky k bližnímu a ducha milosrdenství v lidském srdci.

Je-li však tomu nepopíratelně tak, pak je v něm obsažena také podmínka, že má každý k opravdové očistě své duše právě tento poslední zákon velmi uvážit a také náležitě a dokonale zachovávat! Neboť dokud není člověk úplným pánem svých myšlenek, dotud také není pánem svých vášní a z nich vyplývajících činností. Kdo však není pánem a mistrem v sobě a nad sebou, ten ještě daleko od Království Božího a je a zůstává služebníkem hříchu, který se rodí z jeho neuspořádaných myšlenek a z toho vycházejících žádostí a který znečišťuje celého člověka. Porozuměla jsi tomu nyní dobře? Nyní je opět řada na tobě, abys mluvila.“

* * *

Především třeba pravdy. (VEJ VII.svazek kapitola 116 a 117)

Pravil jsem Já; „Světlo probouzí světlo, láska lásku a život, život neboť mrtvý nemůže mrtvého probudit a slepý nemůže slepému vůdce dělati. Tu máte důvod toho, co jste u Mne pocítili. To ostatní se ještě dozvíte později.“

Taž se však na věci, které jsou hodny pravého člověka! Neboť o příliš mnoho pečuje a se stará často člověk; a přece jest jen jedno, čeho je mu zapotřebí a toto jedno jest pravda. Kdyby člověk měl vše a chyběla mu pravda, byl by nicméně nejchudší bytostí na světě.

Proto ať člověk hledá především pravdu, která je pravým Královstvím Božím na Zemi! Nalezli-li to, našel tím také již vše. Proto se netaž na nic jiného nežli na pravdu; neboť jediné té je vám zapotřebí!

Pravil jsem Já: Stojíte-li na prahu chrámu, v němž přebývá pravda neboť je-li pravda, musí se projevat v životě a nikoli ve smrti; neboť smrti pravda neprospívá. Správný a pravý člověk je však pravým chrámem pravdy. V srdci je její sídlo.

Hledá-li člověk pravdu, musí ji hledat v sobě a nikoli mimo sebe; neboť pravda je život a život je láska. Kdo má lásku bez falše k Bohu a bližnímu, ten má také život a tento život je pravda a sídlí v člověku.

Proto jsem před tím řekl, že stojíte na prahu chrámu pravdy, a jest tedy člověk v sobě pravda, cesta k ní a život. Rozumíte tomu dobře?“

Pravil mág: Ano, ano, moudrý muži, máš tu již zcela pravdu, ale jen vzhledem k své nanejvýš vlastní osobě. U nás tomu však dávno ještě tak není.

Pravil jsem Já: „Četli jste písmo Židů v Babylonii a obdivovali jste moudrost Mojžíšovu. Znáte zákon Židů a říkáte;“ Ano, to je pravý zákon! Kdo jej zachovává stane se blaženým. Zachovávejte jej tedy také vy a stanete se blaženými!

Pravil jsem Já: „Věděl-li Můj sluha, kde jsi měl doma uschovaný velký diamant, tím více vím Já jako Jeho Pán, co jste před desíti léty dělali právě touto dobou v Babylonu, aniž Mně bylo třeba v onom zničeném městě kdy býti.

Pravím vám, že člověk, jehož duch prostoupil duši, není třeba aby byl všude osobně přítomen, aby věděl o tom, co se děje někde, nýbrž sjednotil-li se s Duchem Božím, pak je v tomto Duchu a s tímto svatým Duchem všude osobně přítomen a vidí a slyší a ví vše a ví pak také vše. To vám sice již řekl můj sluha; ale Já vám to říkám ještě jednou, aby to zůstalo ve vás, abyste toho dbali a jednali podle toho.

Co však máte konati to víte, a tak vám tedy nyní nemám dále již co říci.

* * *

Účel zjevení a o vedení lidí.

VEJ sv.VII kapitola 121.

Pravil jsem Já; „Tak tedy poslyšte; Kdo ještě nikdy nestvořil Slunce, Měsíc, obydlitelnou Zemi, rostliny, zvířata a lidi, ten jistě také neví, kterak všechny tyto tvory vésti, udržovati a k jejich konečnému určení přiváděti. Já však to vím a stanovil jsem věčný řád, mimo který nemůže nikdo nikdy ničeho dosáhnouti a docílit.

Člověk však, jako Můj nejúplnějši obraz musí také mít úplně svobodnou vůli, kterou se musí sám ve své duchovní části přetvořit, upevnit a od Mé všemohoucnosti osvobodit, aby tu jednou jako silná, svobodná samostatná a sebe-mocná bytost, stál, žil a jednal, blažený vedle Mne.

Ejhle, všichni tvorové jsou pod Mými zákony musu, a také člověk svým tělem, jenom ne duše člověka a duch, to jest, co se týče vůle a svobodného poznávání! Tvar a životní zřízení duše ve všech jejích částech jest ovšem také od Mne vycházející dílo musu, nicméně však tak jen potud, že totiž svobodnou vůli v člověku může býti buď velice zušlechtěna a upevněna anebo také velmi nezušlechtěna a zeslabena.

Avšak svobodná vůle by člověku pramálo prospěla bez schopností svobodného poznávání a bez rozumu z tohoto poznávání odvozeného, který teprve ukazuje vůli, co je dobré a pravdivé a co falešné a zlé.

Teprve když si člověk nashromáždil poznatky a zbystřil a probudil rozum, tu pak teprve přichází k tomu zjevení Boží vůle, která člověku ukazuje pravé cesty k věčnému životu a k Bohu. Člověk může pak takové zjevení přijmouti anebo ne, protože musí mít úplně svobodnou vůli také vůči Bohu, bez níž by nebyl člověkem, nýbrž zvířetem, které nemá vlastní svobodné vůle, nýbrž jen pud, (instinkt), kterému nemůže odporovat.

Na počátku byl však na tuto Zemi uveden jen jeden lidský pár a muž slul „Adam“, a žena „Eva“. Tento prvý lidský pár byl Bohem vyzbrojený všelikými schopnostmi; měl hluboké poznatky, nejvyšší jasný rozum a nejvyšší mocnou svobodnou vůli, již se musili podrobit všichni ostatní tvorové.

K těmto schopnostem obdržel také z úst Božích nejvyšší jasné a náležitě srozumitelné Zjevení, které mu zcela svobodně a otevřeně ukazovalo co má činiti, aby dosáhl na nejkratší a co nejspokojnější cestě určení, které mu bylo Bohem stanoveno. Ale vedle toho mu Bůh také oznámil, že je zcela svobodný a že může jednat také proti zjevené vůli Boží, chce-li totiž jednat podle puzení těla a hmoty světa; ale tím si pak sám připraví soud a s ním také smrt. Nějaký čas to šlo docela dobře; ale až příliš brzy zvítězila smyslná touha; Mojžišem symbolizovaná hadem, nad poznáváním dobrého a pravdivého v božském Zjevení a Adam a Eva přestoupili přikázání, aby se dozvěděli co z toho bude.

A ejhle, co učinil tento prvý lidský pár; to činí nyní téměř všichni lidé. Bůh ještě nikdy nešetřil velkými a menšími zjeveními ale proto nicméně nikdy člověku nenutil, aby jich dbal. Blaze však tomu, kdo jich dbá a zařídí svůj život podle nich.

Prvý lidský pár obdržel od Boha jistě tu nejčistší a nejlepší výchovu a také ji mohl nefalšovaně přenést na všechny své potomky; leč pohlédni na lidi o 2000 let později za času Noe a uvidíš je přeměněné v nejhorší ďábly!

Měli snad někdy první lidé Země nedostatek té nejlepší výchovy? Ó, nikoli! Nedali jí snad také svým dětem? Ó, ano a vždy v nejčistším smyslu! Ale lidé cítili v sobě také nutkání jednat proti přikázáním Božím, protože to lahodilo jejich tělu a tím klesali do největší životní záhuby a do největší bohaprázdnoti. A když jim Bůh vyslal muže a velmi otcovsky je napomínal, aby se opět k Němu vrátili, byli tito mužové ihned dáni do klatby, zapuzeni a někteří dokonce často co nejkrutěji usmrčeni. Posléze se lidé od Boha odpadnuvši, pustili dokonce do ničení Země a byla jejich míra naplněna. Oni sami otevřeli stavidla podzemních vod, které se pak na tyto provinilce vylily a všechny je utopily.

To však nebyl snad z vůle Boží striktně (zcela přesně) vešlý soud, nýbrž jen soud dopuštěný, který tedy musel následkem vnitřního zřízení Země takto následovat; neboť skočíš-li z vysoké skalní stěny, roztříštíš se a nemine tě smrt, a to je také nad tebou vyneseny soud, ale nikoli vůle

Boží, nýbrž ze zřízení a složení Země, z čehož člověk může svým rozumem docela dobře poznávat, že vše co je těžké, musí se zřítit dolů.

Není tedy nikdo na Zemi tak opuštěn, aby si nemohl pomoci, kdyby jen řádně chtěl; ale když tomu již hned od svých dětských let nechce, pak si tedy sám musí přičíst, přijde-li do bídy. A co tu pravím o člověku, to platí také o celém národě.

Není na celé Zemi národa, který by si nemohl zcela dobře pomoci, kdyby jen chtěl. Ale kde je vůle? Ano, ke zlému a k špatnému má vůle až běda dost; ale k čistě duchovně dobrému a pravému chybí mu dobrá vůle, protože tato neotročí smyslům těla, a duše člověka prostého takové dobré vůle, podobně jako duše celého národa, přechází v soud a ve smrt hmoty a opak nedovede a nemůže již nic postřehnouti, pojmouti a pochopiti z toho, co je ducha, jeho světla a života, a chce-li někdo takové zatřepáním takové tělesné duše ji vzbudit z jejich spánku, tu se rozvzteklí, divoce rozzuří, vrhnou se na buditele jako vlci na jehňata a beze všeho šetření a slitování jej zardousí a roztrhají.

Je pak snad také Bůh vinen tím, octnou-li se takoví lidé z uvedených důvodů v největší a nejbohaprázdňější duševní slepotě a v ní pak setrvávají po desetiletí?! Dopouští-li pak Bůh na takové lidi napomínající soud, pak je to zajisté otcovsky dobré a moudré; neboť jen velká nouze těla může odvrátiti duši od hmoty a přikloniti k duchovnu. Rozumíš tomu?"

Pravil Agrikola; ano Pane, to se mi stalo nyní zcela jasné; prosím Tě však za odpuštění, že jsem se předtím odvážil, takto Tě pohánět k odpovídání, neboť byl jsem ještě velmi slepý."

Pravil jsem Já; „Já miluji lidi tvé povahy; neboť jim jde vážně o pravdu! Nyní však pozorujme opět oheň!"

Tu nastal opět klid; tři mágové ustoupili však poněkud stranou a rozhovořili se o Mně.

* * *

O Království Božím.

(VEJ svazek VII. kapitola 127.)

Otázal se mág; „Ó, Pane, jak může slabý a nicotný člověk učinit Království Božímú násilí a řádně je na sebe strhnouti? A dále vzniká ještě otázka kde jest ono pravé Království Boží, aby je člověk mohl uchvátit a strhnout na sebe?"

Pravil jsem Já; „Ty jsi nyní v krátké době několika hodin slyšel přece již leccos ano dokonce jsi Mne poznal a doposud ještě nevíš, co je Království Boží a v čem záleží?"

Dokonalé následování poznané vůle Boží je to pravé Království Boží ve vás! Ale následování poznané vůle Boží není nyní zrovna tak snadné, jak si to představuješ; neboť svěštější lidé se tomu velice vzpírají a pravé uchazeče o Království Boží pronásledují. Proto ten, kdo si chce osvojit Království Boží úplně, nesmí se báti těch, kteří usmrcují jen tělo člověka, ale duši uškoditi nemohou; ať se člověk bojí spíše Boha, jenž může podle Svého věčně neměnitelného řádu uvrhnouti duši i do pekla!

Kdo se Boha bojí více nežli lidí a přes pronásledování, které mu mohou lidé způsobiti, plní poznanou vůli Boží, ten jest, jenž strhuje Království Boží násilím na sebe; kdo to koná, ten je také nepochybně obdrží.

K tomu však přistupuje ještě něco, co náleží též k násilnému přitahování Království Božího na sebe, totiž, že člověk zapírá sama sebe co nejhloběji ve všech věcech světa, všem kteří ho urazili, ze srdce odpouští, k nikomu záští ani hněvu nemá, modlí se za ty, kteří mu zlořečí, prokazuje dobro těm, kdož mu činí zlo, nad nikoho se nepovyšuje, trpělivě snáší pokušení, časem na něho přicházející a zdržuje se hltavosti, obžerství, smilstva a cizoložství. Kdo to u sebe provádí, ten činí Království Božímú násilí a strhuje je násilím na sebe.

Kdo však sice také Boha poznává, nade všechno si Ho váží a Ho miluje a rovněž svého bližního jako sebe sama, ale při tom si přece jen váží světa a se ho bojí a neodvažuje se otevřeně vyznat Mé jméno, protože by mu to mohlo přinést nějakou světskou nevýhodu, ten nečiní Království

Božímu násilí a takovým způsobem je na tomto světě také úplně neobdrží a na onom světě bude mu pak podstoupit ještě leckteré boje, nežli se stane dokonalým.

Kdo ví a věří nyní, že Já jsem ten zaslíbený Mesiáš, musí také konat to, čemu učím, čemu jsem učil a ještě budoucně budu učit, jinak Mne není hoden a Já mu při zdokonalování jeho vnitřního života nebudu obzvláště nápomocen. Já jsem však život duše Mým duchem v ní a tento duch sluje láska k Bohu. Kdo tedy miluje Boha nade všechno a proto také plní vždy Jeho vůli, toho duše je naplněna Mým duchem a tento Duch je dokonalost a věčný život duše.

Zná-li Mně však někdo, ale při tom se přes to bojí světa a u sebe si říká; „Ano, já sice Mesiáše velmi dobře poznávám a potají věřím všemu, čemu učí a také to konám: protože však svět je jednou již takový a člověk s ním musí žít nedám venku před světem znáti nic z toho, co v sobě skrytě vyznávám, aby nemohl na mně nikdo nic zlého říci! “Ten není pravým vyznavačem Mé Bytosti a Mého jména a nemá ještě pravé a zcela života plné lásky k Bohu a takovým způsobem v tomto pozemském životě stěží v sobě obdrží hojnost Království Božího: neboť hojnost Království Božího záleží právě v nejvyšší lásce k Bohu a tato láska nemá bázně anebo ostýchavosti před světem.

Kdo Mne vyzná, je-li toho třeba, před světem, toho vyznám také já před Otcem v nebi; kdo Mne však nevyzná, je-li toho třeba, před světem, toho také nevyznám Já před Otcem v nebi.“

Tu se ihned otázal mág řka; „Pane, kdo pak je Tvůj Otec a kde je nebe? Cožpak Ty, jako Pán věčnosti můžeš mít Otce?

Pravil jsem mu Já; „Věčná láska v Bohu je Otec a Jeho neomezená moudrost je nebe!“

Kdo miluje Boha nadevšecko, ten vyznává Boha a tedy Mne přede vším světem a Já také ve Své lásce vyznám jeho a v tom záleží pravý věčný život duše člověka. A protože člověk právě takovouto živou láskou k Bohu dospívá a také musí dospěti k nejvyšší moudrosti již však je nebe aneb Království Boží; tím také člověk obdržel v sobě Království Boží, které mu pak již nemůže býti věčně vzato: Toto jsem vám nyní vysvětlil; podržte to, запиšte si to do svých srdcí a jednejte podle toho, tak budete míti v sobě věrný a pravý život! Nyní Mi však dopřejte malého a krátkého odpočinku a rozvažujte o tom, co vám bylo nyní řečeno a ukázáno!

* * *

Cesty obrácení. 3. stupně vnitřní životní dokonalosti.

(VEJ sv. VII. kap.155)

Pravil jsem Já; „Slibovat je mnohem lehčí, nežli slíbenému dostáti! Vy lpíte ještě příliš na světě a na svých velkých pokladech, na nichž lpí mnoho krve vdov a sirotků; a to je pro světské lidi vždy ona velká propast přes kterou nejvýš těžce přecházejí.

Jako jsou však u Boha všechny věci možné, tak je také i sebe zatvrzelejšímu světskému člověku a hříšníkovi možné, brzy a účinně se změnit, koná-li vážně v plné míře a důvěře v Boha, co mu radí Boží moudrost. Náhlým obratem své vůle musí na sobě samém vykonat pravý zázrak, a to v úplném sebezapírání, stran všech jeho dřívějších slabostí, zvyků, choutek a zlých vášní, které vstupují z nevykvašených a velmi nečistých přírodních duchů jeho těla do duše a duši znečišťují a znetvořují.

Jen počítejte, jak mnohými všelikými vášněmi jste stíženi. Pojměte nejvážnější vůli všechny je opustit, a pak Mne následovat! Můžete-li to, pak budete moci také brzy dospět k vnitřní životní dokonalosti; ale bez toho je to velmi těžké a velmi namáhavé.

Pravili farizeové: „Co se týče vážné vůle, to by u nás nechybělo; neboť měli-li jsme v hojné míře nejvážnější vůli ke hříchu, proč bychom jí také neměli míti ke konání dobra?“

Pravil jsem Já: „Ano, ano, tu jste zrovna nemluvili nesprávně! Ale vůle ke hříchu nachází v člověku vždy velkou podporu a to v ponoukání a ve všech vášních jeho těla; ale pro vůli k dobru nenachází ve svém těle zcela žádné podpory, nýbrž jedině ve víře v jednoho pravého Boha a zvláště v lásce k Němu a k tomu také v naději, že zaslíbení Bohem mu učiněná dojdou úplného splnění.

Kdo tedy dovede pevnou a živou vírou, láskou k Bohu a k bližním a nepochybnou nadějí všechny zlé vášně svého těla potírat a stává se tedy úplně pánem nad sebou, ten se pak také brzy stává pánem celé vnější přírody, právě tím, že se stal pánem úplně nad sebou, jest již také v prvním stupni pravé vnitřní životní dokonalosti, ačkoliv tu ještě často nebude chybět všelikých pokoušení, která ho budou ponoukat k tomu či onomu lehkému hříchu.

Dovedete-li nyní také uzavřít se všemi svými smysly pevnou smlouvu že se tyto smysly odvrátí ode všeho pozemského ponoukání a obrátí se pouze v čistě duchovní podstatě, pak je to již jistým a životním světlým znamením, že vnitřní duch z Boha prostoupil zcela duši a člověk se pak ocitá v druhém stupni vnitřní, pravé životní dokonalosti.

V tomto stupni si také osvojil člověk takovou sílu a životní svobodu, že jsa ve své duši naplněn zcela vůlí Boží, může jen podle této vůle jednati a tak se již nikdy nemůže dopustit hříchu, neboť stav se sám čistým, je mu také vše čisté.

Ale ačkoliv je člověk nyní již dokonalým pánem veškeré přírody a má v sobě nejjasnější přesvědčení, že již nemůže chybit, ježto veškeré jeho konání je řízeno pravou moudrostí z Boha, je a zůstává tím jen v druhém stupni vnitřní životní dokonalosti.

Je však ještě třetí a nejvyšší stupeň vnitřní životní dokonalosti. V čem však záleží tento stupeň a jak ho může člověk dosáhnout? Tento stupeň záleží v tom, že dokonalý člověk dobře věda, že nyní jako mocný pán celé přírody, může bez hříchu konati cokoli jen chce, přesto však drží sílu své vůle a svou moc pokorně a tiše na uzdě a při veškerém svém chování z nejjistší lásky k Bohu nic dříve nekoná, dokud k tomu není bezprostředně Bohem ustanoven, což právě pro dokonalého pána přírody je také ještě velmi těžký úkol, protože ve své úplné moudrosti vždy poznává, že může správně jednat jen podle vůle z Boha, v něm samém přebývajícím.

Ale ještě hlouběji jdoucí duch poznává také to, že mezi zvláštní vůlí Boží v něm a nejsvobodnější a nekonečně nejvšeobecnější vůlí v Bohu je ještě velký rozdíl, pročez pak svou zvláštní vůlí podřizuje úplně nejvšeobecnější vůli Boží a z vlastní síly koná vždy něco již jen tehdy, je-li k tomu pověřen bezprostředně jedinečnou a nejvlastnější vůlí v Bohu, kdo to koná, dospěl v sobě k nejvlastnější a nejvyšší životní dokonalosti stupně třetího.

Kdo dosáhne této dokonalosti, ten je také úplně jedno s Bohem a má jako Bůh nejvyšší moc a vládu nade vším v nebi i na Zemi a nikdo mu již už věčně nemůže vzít, protože je úplně jedno s Bohem.

Ale k tomu nejvyššímu stupni životní dokonalosti, na němž jsou archandělé, nemůže nikdo dospěti, dokud nedosáhl prvního a druhého stupně. Každý archanděl má však moc dokázat v jediném okamžiku vše to, co může nekonečně vše dokázat Bůh Sám; přesto však nekoná žádný archanděl nic pouze pro sebe, nýbrž teprve tehdy, byl-li k tomu pověřen Bohem Samým. Proto i nejvyšší archandělé prosí vždy Boha, vidí-li ty nebo ony nedostatky, zejména u lidí této Země, aby je Bůh pověřil to neb ono učinit. Pohledte na tohoto jinocha! Je úplně v třetím stupni vnitřní životní dokonalosti a jeho vůle je již jako vykonaný skutek; ale nic-méně nekoná ze sebe a pro sebe, nýbrž koná jen to co chce Já. Řeknu-li mu však: „Nyní jednej pouze ze sebe a pro sebe,“ pak to také učiní a ukáže co je v něm.“

* * *

Určení člověka.

Rafael: „A tím jsem vám nyní tedy také pochopitelným způsobem vyložil tento zjev, a vy budete moci učiniti totéž také ostatním lidem, aby ubývalo temné a záhubné pověry u lidí a konečně zanikla, neboť každá pověra je pro čistou a duši jedině oživující pravdu jako smrtelný jed.

Proto se snažte náležitě poučovat lidi ve všem podle pravdy vámi poznané, tak pohnojíte dobře duchovní pole víry a símě slova Božího zapustí tu brzy a snadno pevné kořeny a kmen, vzklíčí ze semene se rozvine v pravý a silný strom života!

Jen pravda a světlo ve všech věcech musí v sobě živě a jasně uchopiti člověk, jenž chce proniknouti do života Božího Ducha v sobě; neboť každý stín v duši může ji uvéstí na scestí, na nichž se pak těžko vyzná.

Budete-li tedy hlásati lidem evangelium, osvobodíte je napřed od zhoubné mnohonásobné pověry a oni pak zpozorují velké požehnání slova Božího a stanou se vašimi přáteli. Na nic však nebude Pán a všichni andělé nebes s větší láskou a požehnáním pohlížeti nežli právě na všeobecnou pravou lásku a přátelství mezi lidmi; tato však může zavládnouti teprve tehdy, když si lidé přicházející vstříc ve vsí pravdě a v nejjasnějším světle z Boha; neboť čistá pravda uspokojuje srdce a činí je jemné a pokorné a tím ke každému úslužné, měkké a milosrdné. Vezměte si tato slova dobře k srdci a jednejte podle nich, tak budete mezi lidmi šířiti mnoho požehnání a milost Páně oživne ve vás! Pojali a pochopili jste to vše nyní dobře? Tu poděkovali všichni Rafaelovi a přisvědčovali k této otázce.

Setník, moudrostí Rafaelovou v nejvyšším úžasu, řekl mu; „Přespanilý mladý příteli, jak jsi mohl dospěti k tak velké moudrosti? Neboť nauky, které jsi nám nyní již dal a moc, kterou máš a také jsi nám již mnohonásobně a přezáračně ukázal, svědčí o tom, že také ty jsi zřejmě více nežli nějaký na této Zemi z těla ženy zrozený člověk. Řekni nám přece, zda také ty nejsi tak něco od Boha!“

Pravil Rafael: „Ó, ovšem, vždyť každý člověk, který žije podle Boží vůle a podle Božího řádu, má v sobě životní moc a sílu Boží, je tudíž Božím dítětem a může ve vsí pravdě a jasnosti k Bohu zvolati: „Svatý Otče!“ Kdo však to činí a může učinit, ten ovšem má také v sobě silné „Něco“ od toho a jedině pravého Boha nejen pro tuto dobu, nýbrž pro věčnost!

Ty žasneš nade mnou, a já ti pravím, že by nyní již někteří učedníci Páně, kdyby toho bylo třeba, byli s to dokázati totéž, co jsem dokázal před vámi já. Proto nejsem nic více a nic méně nežli člověk, jenž byl v jisté době zrozen do světa z těla ženy, ale nezemřel a také nikdy nezemře, nýbrž věčně bude žítí dále, protože se stal v sobě jako čistý duch pánem svého života, což se však také vy všichni můžete státi a také stanete, budete-li podle nauky Páně žítí a jednati. Nyní jsem vám vysvětlil také to pokud se to nyní pro vás hodí; to další se již v pravý čas dozvíte.“

S tím se tazatelé spokojili a dále se netázali, kdo je Rafael.

* * *

Modlitba za zesnulé, požehnání přimluvy.

(VEJ svaz. VII. kapitola 38.)

Pán: „Tací duchové, ne zrovna také dobří a čistí, nemohou se tedy státi člověku nebezpečnými a je dobré, za takové duše se modliti. Neboť modlitba duše, naplněné opravdovou láskou a slitováním, v lásky plné důvěře ve Mně má dobrý účinek na takové opravdu ubohé duše na onom světě. Tvoří kolem nich určitou životní éterickou látku, v níž poznávají duše jako v zrcadle své nedostatky a vady, polepšují se a tím se snáze povznášejí k světlu života.

A Já Sám vám dávám tuto příležitost, abyste mohli býti v pravdě užiteční také svým zesnulým bratřím a sestřím.

Ale jakpak se máte za ně modliti?

To jde zcela snadno: Při svých modlitbách nemyslete snad, že byste Mne tím pohnuli k většímu milosrdenství, ježto jsem v pravdě nekonečně milosrdnější nežli všichni nejlepší a nej-laskavější lidé celého světa dohromady, nýbrž přednášejte jim důvěřivě z pravého základu lásky svého srdce, právě v srdci evangelium a oni je budou poslouchat a podle něho se také řídit! A takovým způsobem budete také v pravdě chudým v duchu hlásati evangelium, které jim bude k velikému prospěchu.

Veškeré ostatní modlení a bečení však žádné duši zemřelého ani v nejmenším neprospěje, nýbrž spíše jí uškodí, protože se jen, zví-li to pohorší, protože podobné modlitby za duše zemřelých, jak je to především u farizeů dokonce zákonitou zvyklostí, musejí býti zapláceny velkými oběťmi.

Způsob, modlení za mrtvé jak jsem vám jej ukázal a o jejich duchovní chudobu pečovat je pro ně jistým plodným požehnáním: avšak zaplacená modlitba farizeů jest jim kletbou, které se střeží a nejlouběji jí opovrhují.

Toto si také můžete jako dobrou radu ode Mne zapamatovat a také ji náležitě dbáti; neboť tím si opatříte ve velkém záhrobí pravé, velké, mocné a velmi vděčné přátele, kteří vás, ocitnete-li se v nějaké nouzi, neopustí ani na tomto ani na onom světě! Takoví přátelé se pak stanou vašimi pravými ochrannými duchy a budou se vždy starat o blaho svých dobrodinců.

Ale můžete si je získati, budete-li se starat a o ně pečovat jen způsobem Mnou naznačeným. Proto však nemusíte tu čekat na staré hrady a dvorce, nýbrž to můžete učinit vždy a všude toliko duším zemřelým, kolik si jich jen dovedete představit: neboť vaše víra, vaše pravá láska a slitování a pravda ze Mne sahají ještě nekonečně daleko nad velké sféry ukázaného vám velkého Světého člověka. Neboť vy nejste jen Mými tvory, nýbrž nekonečně více, neboť jste Mi, svému Otci, podobní a velký člověk stvoření není ani pocitovým životním bodem v nejmenším životním nervu vašeho malíku u nohy, ovšem vše to uvažováno jen duchovně anebo ze stanoviska nejlubší pravdy. (viz. 12 hodin.č.22 Novosalemských.spisů).

Vpravdě pravím vám: „Vám je dán nekonečně velký okruh působnosti jehož velikost vy sami spatříte dokonaleji teprve tehdy, až budete jednou přebývatí a působiti v Mé říši v jednom otcovském domě se Mnou! Neboť nyní je vám to vše doposud jen záračným snem, jak tomu také bývá u dobrých dětí zbožných rodičů; ale, co Já vám zde říkám, je hluboká pravda.

Jako všechna moc a vláda v nebi a na této nepatrné Zemi je vlastní Mně Samému, rovněž tak se má státi úplně vlastní i vám všem, kteří věříte ve Mne a milujete Mne nade všecko; neboť děti jednoho Otce nesmějí být méně dokonalé, nežli je tu nekonečně dokonalý jejich Otec!

U lidí na této Zemi vypadá to většinou ovšem jinak, zejména tam kde otec příliš zhýčkává své pozemské děti; ale tak tomu věru není nikdy u Mne, neboť Já vím od věčnosti, čeho jest tu třeba Mým dětem.

Nuže nyní jsem vám dal malou předchuť, abyste z toho vyrozuměli, kdo jsem Já, a kdo jste vy, a čím se vlastně ještě máte státi. Proto jedněte všude a vždy podle Mého slova a dosáhnete také snadno toho, čeho máte podle Mých otcovských slov dosáhnouti; neboť jistější a mocnější záruku, nežli jsem Já Sám nemá celá věčnost a nekonečnost. Ale jak bylo řečeno, dobře si to v nejlubším základě svého života zapamatujte, jinak bych to k vám mluvil nadarmo!

Za vaše malé Mně přinesené oběti nehledejte odškodnění v tomto světě, neboť věru, tehdy by jste nebyli Mými dětmi, nýbrž dětmi tohoto světa a této Země, která je špatnou podnoží Mé lásky a Mé vážnosti, nýbrž vše co konáte, konejte z pravé, nejživější lásky ke Mně, vašemu Otci a Já pak už budu asi také vědět, čím zase udělám Svým milým dětem pravou radost Já (Mat.6,33.) V pravdě, v pravdě, pravím vám: Oko žádného člověka nikdy nevidělo, ucho žádného člověka neslyšelo a mysl žádného člověka nikdy nepocítila, co mám připraveno pro Své děti, které Mne jako Svého Otce vpravdě prostým srdcem milují! (Srov.I.Korinským.2,9.)

Ale také toto vám všem pravím: Vedle světa nedám sebou nikterak vláčeti! Neboť buď vše sem, anebo vše tam; ale jistá polovičatost je věc temných pohanů a přináší jim pak také špatné ovoce.

Co prospěje člověku, kdyby měl i všechny poklady světa, ale při tom velkou škodu utrpěl na duši své? Proto se starejte vždy jen o ony poklady, kterých nežerou moli a nekazí rez, tak budete také vždy na tom nejlépe!

Nuže, také tuto radu si dobře zapamatujte a dle ní se zařídte tak se vám již na této Zemi dobře povede a s vámi i ostatním lidem, kteří vám uvěří: všichni ostatní však ať hledí, aby jejich tělo nebylo příliš hrdé! Neboť jen Já zcela jediný jsem Pán a konám podle Své věčné moudrosti vždy, co Já chci! Svět ať si úzkostlivě volá o pomoc, jak silně a mocně jak jen chce a může a to hned v tom, hned v onom a Já nebudu nikdy poslouchat jeho marné vřeštění! Ale co Mi přednesou Mé pravé děti a přátelé, to také vždy vyslechnu a zlu snadno a brzy odpomohu; ale vše co sluje a je svět, bude od nynějška stokrát více trestáno, nežli tomu kdy bylo od počátku světa! To je také Mé slovo a časy poučí lidi, že jsem nyní tato slova nevyslovil nadarmo!

Běda všem světákům a těm, kteří se protíví Mé vůli! Neboť tato Země je kolébkou pro Mé děti a ty nebudou bez náležité metly: a nepomohou-li tu nic mírnější rány napomínající, bude pak již úplně použito i ostřejších a velmi vážných, což bude starostí Mou. Ale nyní máme ještě jednu část tvé otázky vyřídit!

* * *

Vedení lidí, nutnost a účel pokušení

(VEJ I. svazek kap. 22. 23.)

Pravil jsem Já; „Poslyš Nojede i se svými bratry Roponisem a Rasenem! Já nejsem Samaritán, jak myslíš a soudíš a přece jsem Také Samaritán, Rovněž tak nejsem Žid, a přece jsem opět Židem; rovněž tak nejsem pohan, jinak bych se vlídně nestýkal s pohany. Krátce a dobře, Já jsem vše se vším a ve všem! Neboť kde vládne pravda láska a její dobro v neúplnějším společenství, tam jsem také Já u všech lidí na celé Zemi a neztracuji nikoho, kdo usiluje o pravdu a její dobro. Kdo se však z lásky k světu a ze sebelásky obrací zády k pravdě a všemu dobru z ní a tím nutně hřeší proti pravdě a jejímu dobru, jímž je čistá láska v Bohu od věčnosti, ten také hřeší proti řádu Božímu a proti jeho neměnné spravedlnosti a zatracuje se sám.

Poznává-li však své velké zlo, vrátí-li se zpět k pravdě, začne pravdu a její dobro hledat a podle toho se také stává činným, pak ustupuje od něho zatracení v té míře, v jaké míře činí pravdu, v plné vážnosti naleznou, směrnicí svého života, tu ho Bůh uchopí také podpaží a osvětluje mu stále víc a více srdce a rozum a posiluje jeho vůli, a to stejně pohanovi jako Židovi. A tak jsem z ducha Božího ve Mně přebývajícího vše ve všem v pohanovi jako v Židovi.

Ty Mne také považuješ za pravého proroka a Já ti pravím, že jím také jsem, a přece opět také nejsem! Neboť prorok musel konat, co mu přikázal Boží duch. Já jsem však Sám Pán i sluha, předpisuji si pravé cesty Sám, a nikdo Mne nemůže volati k odpovědnosti a říci: „Proč to činíš?“ Neboť Já Sám jsem ze Sebe a v Sobě Pravda, Cesta a Život; kdo bude jednat podle Mé nauky a věřit, že Já jsem Pravda, Cesta a Život a tedy zcela nezávislý, nejsvobodnější Pán, ten bude také tak jako Já míti v sobě věčný život.

Neboť chtějí-li se lidé této Země státi dětmi Božími, musejí se snažit ve všem se stávati tak dokonalými, jak dokonalý je věčný a svatý Otec v nebi, který je v Sobě věčná Pravda, věčná Láska a Moc a vše to nekonečně dobré, spravedlivé a nádherné z Ní. Proto se také v Písmu praví: „Podle Svého vzoru stvořil Bůh člověka a k Svému obrazu ho učinil a vdechl do něj Svůj dech, aby se stal živou svobodnou duší!“

Takovým způsobem jsou lidé této Země netoliko snad pouzí tvorové Jehovovy všemohoucnosti, nýbrž děti Jeho Ducha, tedy Jeho Lásky a tedy jak je také psáno, bohové sami.

Jsou-li však to, což jim také hlasitě praví jejich nejsvobodnější a ničím neomezená vůle, pak jsou také nejsvobodnější páni a soudci nad sebou samými. Ale dokonalými a Bohu úplně podobnými pány se stávají teprve tehdy a tím, když si osvojují přesně jim zjevenou vůli Boží jednáním, podle ní, což je jim také úplně svobodně zůstaveno.

Bůh působí také jen nejvýš zřídka mezi lidmi viditelně, protože jim dal již od prvopočátku ze Sebe schopnost, aby se mohli z vlastní síly poněmáhu až k nejvyššímu Bohu-podobnému stupni života povznést.

Kdo tedy začne, jakmile přijde k užívání svého rozumu hledat pravdu a její dobro a podle toho, co nalezl také hned jedná, ten nastoupil již pravou cestu, a Bůh mu ji vždy víc a více osvítl a ke Svě slávě ho povede. Kdo však leniví také svou vlastní vůlí, a ulpívá na tomto světě a jeho půva-
bech, jež jsou vystaveny před vnější a pomíjející smysly hmotného aneb tělesného člověka

jen k vyzkoušení svobodné vůle, ten se také sám dobrovolně soudí a činí se podobným tomu, co je mrtvé a souzené, jest tedy také již souzený a mrtvý!

A tato smrt je pak to, co ty jsi zavrhl pod pojem „pekla“ jako trest duše za její hříchy, protože se nikdy nechceš vyhýbati hříchu z bázně před takovým trestem a také nechceš za jednání podle poznání pravdy toužiti po odměně nebe. A Já ti tu dávám zcela za pravdu; neboť takové peklo, ani

takové nebe není v pravdě nikde. A přece jen peklo a nebe existuje, ale ne někde mimo člověka, nýbrž v něm, podle toho jak se způsobem právě ukázaným soudí sám.

Pán: „Kdyby snad tento svět nebyl opatřen všemi pomyslitelnými zábavami, nýbrž byl by člověku jen tím, čím je divokým zvířatům poušť, pak by mu jeho Bohu-podobná svobodná vůle, jeho chápavost a rozum byly také dány nadarmo: neboť co by tu mělo vzbuzovat jeho lásku a co by měla tato láska po vzbuzení žádati a chtít a co by tu mohlo její chápavost tříbit a jeho rozum probouzet a oživovat?

Ono téměř nekonečně mnohé a nanejvýš rozmanité, dobré i špatné, ušlechtilé i neušlechtilé je tu tedy jen pro člověka, aby vše viděl, poznal, zkoušel, volil si a účelně toho použil; z toho může pak také již začít usuzovat, že to vše tak stvořil a zařídil nejvyšší moudrý, dobrý a všemohoucí Původce, který když člověk začne takto ze sebe usuzovat, vpravdě pak nikdy nemešká, aby se myslícímu člověku důkladněji zjevil, jak to dosud nepopíratelně bývalo za všech dob lidstva.

Když se však ovšem lidé, příliš zabývají a zaplétají do samých světských radovánek a myslí, že tu jsou pouze jen proto, aby si jako rozumné a myslící bytosti ve světě, vším co nejbohatěji vybaveném, připravovali také veškeré pomyslitelné požitky nepostřehující vůbec vlastního účele, proč byli postaveni do světa, a kdo je postavil do světa, pak ovšem nemůže být o zvláštním a vyšším zjevení Boha a Jeho lásky a vůle potud ani řeči, dokud lidé všelikými nesnáze a bídou nezačnou aspoň tak dalece myslet, že se tážou a řeknou: Proč jsme museli do tohoto bídného světa přijít a proč se musíme nechat tak soudit a trápit až do jisté smrti, jako bídného závěrečného aktu našeho zoufalství?“, jako jsi také před tím zcela podobným způsobem, světsky moudře blábolil ty, Nojede.

Tedy je tu také čas, v němž se začíná Bůh lidem opět znovu zjevovat zprvu ústy probuzených lidí, pak jinými znameními a také všelikými soudy na oněch lidech, kteří se stali všelikou lží a podvodem a utiskováním chudých a slabých lidí bohatými a mocnými, pyšnými a necitelnými a zpupnými a u sebe již na Boha nemyslí a ještě méně v něho v srdci věří, nýbrž vrhají se jen do všelikých světských zábav, chudé lidi pošlapávají a nepřikládají jim už ani hodnoty člověka, nýbrž sotva nějakého obyčejného zvířete.

Je-li v tom jednou na světě mezi lidmi míra dovršena, pak také přichází velký soud a s ním také velká a bezprostřední zjevení Boha lidem kteří si v srdci uchovali ještě víru v Boha a rovněž lásku k Němu a k bližním.

Pak jsou neznabozi a pyšní podvodníci a utiskovatelé s povrchu půdy zemské smeteni a věřící a chudí pozdviženi a s nebes osvíceni, jak je tomu právě nyní a jak tomu bude jednou zase později, téměř po 2000 letech. Dobu však, v níž se něco takového stane a jistě stane, lze rovněž tak snadno poznati, jako snadno poznáváte v podzimní pozdní zimě blížící se jako z toho, že pozorujete stromy, jak se jejich pupence stávají více nabobtnalejší a šťavnatější a jak s jejich větví a haluzí skapává na zem lidským slzám podobná šťáva a prosí ji jaksi za vysvobození a nesnáze zimy, v níž úpělo mnoho stromů.

Když se tedy jednou začnou také chudí lidé stávat v srdci světlem pravdy z Boha jasnějšími a nadrženějšími a přitom však také nemilosrdným a nezměrným útliskem začnou půdu zemskou svými slzami již příliš smáčeti, pak se velké duchovní jaro úplně přiblížilo!

Když to vy tři a také vy, Mí starší přátelé, náležitě uvážíte, pak z toho brzy a snadno vyrozumíte o jakou dobu nyní jde, a co jsem vlastně za krajana.

* * *

Stupně vývoje duší.

(VEJ 10.svazek, kapitola 20 a 21)

Pravil jsem Já: „Ale, na takovém tělese, na němž lidé mají určení státi se co do duše a ducha dokonalými dětmi Božími, musí býti zařízeno vše tak, jak je to na této Zemi zařízeno!

Tvé oko nevidí a tvůj rozum nepoznává ovšem nic jiného nežli soud, pronásledování, loupež, vraždu, smrt rozklad a pomíjivost ale není tomu vlastně tak, nýbrž zcela jinak, nežli jak ty si to v této sféře představuješ.

Předně je lenost, jako nevyhnutelný přívěsek soudu hmoty těla, největším nepřítelem duše, která se má státi stále bdělejší a činnější, čímž jedině může dospěti k úplné rovnosti s Božím duchem v ní a tím k Bohu-podobnosti a v čím teplejších krajinách si lidé zřídili příbytky tím více jsou ohroženi tímto prvním nepřítelem duše.

Kdyby v takových zemích nebyla všeliká člověku obtížná zvířata a člověk by se nemusel starati o potravu těla, pak by se také nestaral o zdokonalení sil duševních. Podobal by se mořskému polypu anebo kořenům stromů, které nemají jinak nic jiného na práci, nežli aby svým ústrojím mechanickým zařízením nasávali přiměřenou jim výživnou látku z vody země a ze vzduchu.

Hle toť prvý důvod, proč byli člověku na tomto světě stvořeni všelící buditelé k rozmanité činnosti, nejprve těla a z něho pak také duše což je věcí hlavní!

Co se však týče důvodu druhého, tento může každý myslitel sám snadno nalézt. Představ si Zemi jako zcela jednotvárnou velkou světovou kouli! Na její rozsáhlé půdě by se vyskytovaly jen zcela stejné potoky, jezera a moře, žádné hory, mimo ovcí žádné jiné zvíře, mimo slepici žádný pták a mimo jen jednoho všude zcela stejného druhu ryb žádné jiné vodní zvíře, z půdy zemské by vyrůstal jen jeden druh trávy k potřebě ovcí, rovněž tak jen jeden druh plodů k potravě člověka a slepic, pak také jeden druh ovocného stromu a jeden druh stromu na stavbu nuzné chatrče a také by byl jen jeden všude stejný druh kamene a rovněž také jen jeden druh kovu, z něhož by si lidé mohli zhotovovat nejnuznější náčiní pro domácnost.

Řekni si sám, jak daleko by to na takovém světě přivedli a mohli přivésti lidé s rozšířením svých pojmů, idejí a fantazií!

Jak nanejvýš bledě by to při tom vypadalo s chápavostí a rozumem, jenž se má stávati vyšším a čistším, to ti nemusím podrobně vykládat; upozorňuji tě však na velmi nepatrný duševní a duchovní stav vzdělání oněch lidí žijících na této Zemi, kteří obývají krajiny Země, kde není široko daleko hor, jen tu a tam vyrůstá z půdy jednotvárná tráva vedle ostatních chudých a zakrslých keřů na březích několika nepatrných potoků a močalovitých jezer.

Tobě takové krajiny nejsou neznámy. Jak to však vypadá s kulturou ducha jejich obyvatelů? Hle, jsou většinou zcela zdivočelí! A proč? Protože pro nedostatek co největší rozmanitosti obklopujících je vedlejších věcí a tvorů potřebných k vyššímu vzdělání, nemohou dospět k rozšíření svých pojmů, idejí a fantazie plodné pro vzdělání chápavosti a rozumu.

Pohled' však naproti tomu na lidi, jejichž obytná země je přebohatě vybavena všemožnou rozmanitostí a shledáš je tak vzdělané, když ne ve sféře nejnítěrnějšího duševního a duchovního života, tedy aspoň ve sféře vnějšího rozumu chápavosti a fantazie což však tu musí u člověka býti, chce-li přejíti k vyššímu vzdělání vnitřního duševního a duchovního života; neboť chceš-li vystoupit kvůli nádherné vyhlídce na nějakou horu, pak předně hora musí býti, a je-li tu, pak se nesmíš při vystupování nahoru spokojiti s poloviční výší ačkoliv také ona ti již poskytuje velmi rozsáhlý výhled, nýbrž musíš se namáhati dále, abys vystoupil také na nejvyšší vrchol a s něho požíval nejúplnějšího výhledu.

A tak se také lidé, jejich chápavost rozum a fantazie dosáhly jednou hojného vzdělání, nemají spokojenost s touto poloviční životní výší, nýbrž mají se namáhat, aby dosáhli úplně výše.

Co tím chci tobě říci, zajisté porozumíš. A tu máš druhý důvod, proč, Bůh vybavil tuto zemi tak velikou rozmanitostí věcí, tvorů a jevů z nichž při veškerém svém alexandrijském vzdělání znáš dosud sotva první čárku malého písmene alfa. (alfa je prvé písmeno řecké abecedy, vyd.)

Co se však týče ještě třetího důvodu, který zajisté také již znají všichni Mí učedníci, ten buďdoucne poznáš také již přesněji, nežli by jej bylo nyní možné tvému vnitřnímu rozumu pochopitelně vylíčit. Jen tolik ti mohu nyní říci a naznačit, že vše a ještě více, co obsahuje tato Země od svého střediska nad svou nejvyšší vzdušnou oblast, je duševní substance leč až do určité doby uvolnění ve stavu tvrději či mírněji souzeném, proto se jeví tělesnému oku člověka na tomto světě, jakož i jeho hmatu jako zcela mrtvá, tvrdší či měkčí hmota. Patří sem předně všechny horniny, nerosty zeminy voda, vzduch a všechny ve vzduchu látky ještě nevázané.

Pak následuje veškerá říše rostlinná ve vodě a na zemi i se svým přechodem do říše zvířecí. V této říši se projevuje soud již mírněji, a duševní substance je již v údobí dokonalejšího uvolnění, nežli byla v dřívějším tvrdém stavu soudu, a proto je také rozlišování a jednotlivé utváření v příčině

vývoje duševní inteligence, totiž jakoby chaoticky smíšené substance v této druhé říši ve veliké rozmanitosti.

Ale musely-li být duševní substance kvůli zvláštnímu utváření inteligence podrobeny v druhé říši velkému rozlišování, musí být v třetí říši, říši zvířat, která je kvůli dokonalejšímu získání jasnějších a svobodnějších jednotlivých inteligencí ještě mnohem rozmanitější přiváděna k stále většímu sjednocování. A proto se tu tedy také nesčíslné duševní substanciální části malých zvířat různého druhu a rodu spojují ve větší duši zvířecí, jako například v duši nějakého většího červa a hmyzu.

Nesčíslně mnohé takové duše hmyzu rovněž opět různého druhu a rodu, byvše zproštěny svých vzájemných je hmotných obalů, se pak opět spojují ve zvířecí duši druhu většího a dokonalejšího a tak to jde dále až k velkým dokonalým zvířatům, dílem ještě divočejšího, a dílem pak mírnějšího druhu; a z posledního sjednocení těchto duší zvířecích vznikají pak teprve lidské, všemožnými schopnostmi inteligence náležitě vybavené duše.

Hodí-li se člověk do tohoto světa a musí-li pro své úplné osvobození nosit ještě tělo, pak je to Bohem nejvyšší moudře zařízeno tak, že se jako úplná duše právě tak nedovede a nemůže rozpočítat na všechny nutné předchozí stavy v jejich přechodném, ale ještě vždy odloučeném trvání, jako nemůže své oko vidět a rozeznat malé jednotlivé kapky, z nichž se skládá moře. Neboť kdyby to bylo nějaké lidské duši dáno, pak by tohoto sjednocení z tak nesmírně různých částí duševní substance a inteligence nesnesla, nýbrž sama by se snažila co nejrychleji rozložit, jako se rozkládá vodní kapka na žhavém železe.

Aby bylo možné člověka zachovat, musí jí být právě zřízením jejího ji uzavírajícího těla úplně odňato každé rozpomenutí až do doby jejího úplného vnitřního sjednocení s jejím duchem lásky z Boha; tento duch je takřka tmelem, kterým se všechny ty nekonečně různé části duševní inteligence upevňují ve věčně nezničitelnou celistvou bytost, ve vší jasnosti se prosvětlují, poznávají, chápou a jako dokonalá, Bohu podobná bytost chválí a velebí Boží lásku, moudrost a moc.

* * *

Pokyny pro život.

(VEJ svazek 8. kapitola 16 -17)

Proč však dopouštíš, že se tisíce pokolení musí napřed tisíce let co nejkrvavěji trampotit, nežli se mezi ně zaseje jen jediná jiskérka Tvého světla?

Hleď, Pane, to je velmi závažná otázka s naší nejvyšší sužované stránky lidské položena tobě, Pánu a Tvůrci Země a lidí! Dej nám o tom právě světlo!“

„Příteli, o tom jsem vám před dvěma dny dal jasné světlo; jestli jsi ho úplně nepochopil, pak věru za to nemohu! Pohleď nahoru k hvězdám! Pravím tobě, že to jsou samé světové Země, na nichž bydlí také lidé jako zde. Mnozí z oněch nesčíslně mnohých lidí na hvězdných zemích vědí svými anděly, že k pravému Božímu dětství může dospět duše jen zde na této Zemi, ale jen nejvyšší obtížným namáhavým životem v těle. Přejí-li si toho, tu se dopouští, aby jejich duše byly vplozeny do těla též na této Zemi. Jsou-li však jednou tu, musejí si dát líbit, aby to také na krátkou dobu přestály, protože tím také sklídí na věky vítězoslávu úplné Bohu-podobnosti a za to si již také mohou dát něco líbit, když také Já Sám Si dávám z lásky k Svým dětem dobrovolně velmi mnoho líbit, a budu Si muset ještě to největší a nejtrpčí dát líbit, a to pro spásu Svých dětí.

Království Boží může být získáno jen mocí s velkými oběťmi! To dobře uvaž, jakož i to, co jsem ti o tom řekl! Porozuměl jsi nyní tomu dobře?

Pravil poté mág: „Ano Pane a Mistře, porozuměl jsem tomu nyní dobře a také jsem si dobře připomněl, co jsi právě mluvil o tomto předmětu přede dvěma dny a děkuji ti za všecko, co jsme nyní po Tvém svatém boku získali pro věčné blaho našich duší. Když tedy také naše tělo navštíví

utrpení a bolesti, budeme jen z lásky k Tobě také se vší trpělivostí snášeti; neboť ani my nemůžeme nyní vědět, za jakých jiných podmínek jsme byli vloženi do těla této Země, nežli že máme, chceme a také budeme Boha hledati, poznávati a potom Ho za všech sebe trpčích okolností nade všecko milovati.

My lidé jsme nemohli před naší existencí nikdy chtít, abychom byli tady, nýbrž to jsi mohl chtít jedině Ty a my jsme tedy Tvá díla, o která pečuješ, aby se mohla stát, úplně tím, proč jsi je stvořil a určil, protože je tedy tomu jednou tak a ne jinak, a Ty jsi nám nyní Sám ukázal v plném světle cesty, po nichž máme kráčet, chceme-li tedy také věrně a co nejvděčněji přijít po nich k cíli, který jsi nám stanovil, a trní, které se nám tu a tam staví do cesty, statečně a s největší možnou trpělivostí a oddaností do Tvé vůle překročit. To je nyní má jakož i mých druhů pevné a vážné rozhodnutí; avšak jako nyní dobře poznany Pán života nedopusť na nás v době našeho odchodu s této Země příliš tvrdých zkoušek a buď také všem ostatním lidem podle jejich životních zásluh milostivý a milosrdný!“

Pravil jsem Já: „O cokoliv budete prositi Otce ve jménu Mém vám bude také dáno, neboť jedině Otec jest dobrý a v utrpení lidí nemá zalíbení; ale také nebrání, aby přišlo na lidi utrpení, když ze samé světské mysli zapomínají Otce, nemají víry a sami se ubírají do všeho toho, co jim musí připravit a přinést všemožné nesnáze.“

Kráčejte nadále po cestách, které jsem vám nyní přesně ukázal, tak vám bude málo trpěti, a váš odchod z tohoto světa bude hezký! Na konci přichází trpké utrpení většinou jen na ty, kdož z všelijakých světskostí zakopali svou duši příliš do jejího těla; neboť aby se taková duše ve svém těle úplně nezahubila, musí být velkým násilím od něho odloučena a to musí pak také způsobit v těle velké bolesti! A to je ještě pro duši dobré, protože se bolestmi a utrpením očišťuje od svých tělesných choutek a tím na onom světě snáze pokračuje a jistěji postupuje kupředu na dráze duchovního života.

Zcela světší lidé však, kteří nevěří v Boha a přitom přece požívají až do vysokého věku zdraví života a nakonec také umírají rychlou a bezbolestnou smrtí, obdrželi svou životní odplatu také již na tomto světě a na onom světě se velmi těžko kdy již nějaké dočkají. Ve společnosti takových lidí bude zavládat největší temnota a bude mezi nimi mnoho kvílení a skřípění zubů!“

Budete-li však žít podle Mého slova, obdržíte v sobě křest Ducha, jímž je pravé, vnitřní znovuzrození ducha ve vaší duši. Tento nejvyšší živý Duch všeho světla a vší pravdy uvede vás pak již do vší pravdy a pak bude také ve vás jasnější vše, co je nyní tmavé a temné.

To však, co ti říká již tvůj osvícenější rozum, že by totiž bylo Bohem jistě nespravedlivě a nerozumně stanoveno, aby byl trestán ten, komu nebyl dán žádný zákon k následování, ví Boží láska a moudrost také a jistě mnohem lépe.

Ale nyní není nikde na celé Zemi národa, který by byl zcela beze všech zákonů! Neboť Bůh probudil a povolal mezi všemi národy podle jejich potřeby moudré muže, kteří jim dali zákony a také jim řekli a ukázali, že jest jeden Bůh, jenž vše stvořil a také vše dále udržuje, řídí a spravuje. Tito moudří mužové učili také lidi, že Bůh odmění zde i na onom světě ty, kdož jsou poslušni zákonů, odpůrce však také pokárá a bezohledné co nejpřísněji potrestá také již zde a zcela jistě na onom světě, protože duše člověka žije po smrti v druhém světě duchů dále a bude podle svého jednání souzena.

A ejhle, takovou zvěst obdržel každý národ a začíná-li ji zapomínat bývá mu ihned znovu připamatována, dílem opět nově probuzenými moudrymi muži a dílem a stále vámi vlastním svědomím, a tak se tu nemůže nikdo, kdo má rozum a zdravé smysly, zcela omlouvat, jednati proti známým mu zákonům. Přejde-li však někdo na onom světě ostatně do stavu své lásky a své svobodné vůle, pak také nebude moci vůči Bohu říci, že Bůh v tom či onom jednal nějak nespravedlivě; neboť tomu kdo chce sám, bezpráví se neděje.

Každé duši se stane na onom světě to, co chce; je-li to zlo, bude ovšem předem upozorněna na to, jaké to bude mítí nutně následky. Obrátí-li se, pak může jí být brzy a snadno pomozeno; neobrátili-li se však, bude jí nerušeně ponecháno, aby měla a prožívala vše tak, jak to chce ze své lásky.

Láska však, ať již dobrá nebo zlá, je nejvlastnějším životem duše každého člověka, anděla i ďábla; bereme-li duši lásku, bereme jí také život a jsoucnost! To však v čistém řádu Božím na věky být nemůže; neboť kdyby mohl být i jen nejmenší atom ve stvoření zničen a ztratil na věky zcela jsoucnost, pak by tím ztratil Bůh Sám atom ze Svého jsoucnosti, což je však nemožné! A tak může tím méně duše lidská úplně kdy ztratit svou jsoucnost; ale může se svou nejvyšší vlastní vůlí

státí nejvýš nešťastnou a neblahou, ale také může, chce-li jen vážně, opět svou vlastní vůlí státí šťastnou a úplně blaženou.

Jsou-li však životní poměry a stavy pro duši takto utvářeny a uspořádány, jak jinak a lépe a spravedlivěji by mohly být utvářeny a uspořádány? Rozumíš tomu nyní a je tvůj dosud temný kout nyní také již trochu jasnější?“

* * *

Požehnání pravé víry. (VEJ svazek 1.kapitola 2,3.)

Rozumí se takřka samo sebou, že u všech těch, kteří Mne nepřijali nebo nepoznali, zůstal prvotní řád porušen a s tímto porušením zůstal také stav utrpení, tak zvané „zlo“ anebo „hřích“ naproti tomu u mnohých jiných, kteří Mne přijali, to jest, kteří Mne ve svých srdcích poznali, muselo se nutně toto zlo ztratiti, jelikož se opět spojili se Mnou jako s Pra-řádem a Pra-mocí všeho bytí, čímž našli sami sebe a Mé Prasněto, vložené do nich jako jejich vlastní a v Ném věčný, nezničitelný život.

V takovém životě shledali však také, že nejsou jen Mými tvory, což Mé Já, které bylo vystaveno jen silou Mé Vůle svobodně ze Mně, jsou nepochybně Mé skutečné děti, ježto jejich světlo (jejich víra) se rovná Mému nejvlastnějšímu Prasnětu a proto má v sobě onu plnou moc a sílu, která je ve Mně Samém a z takové moci také plné právo nejen slouiti Mým dítětem, nýbrž také jím býti ve vší úplnosti, neboť víra je právě takové světlo a Mé jméno, na němž jsou namířeny silné paprsky tohoto světla, jest silou a mocí a vlastní podstatou Mého Pra-bytí, kterými uskutečňuje každý v sobě samém oprávněné a právoplatné dětství Boží. Proto se také ve 12. verši praví, že všichni, kteří Mne přijmou a uvěří v Mé jméno, budou míti, pravím v sobě moc slouiti plným právem „dětmi Božími.“

Rozumí se však již samo sebou, že se tu nemluví o prvém zrození, totiž těla z těla, nýbrž jedně o druhém zrození z ducha lásky k Bohu a z pravdy živé víry v živé jméno Boží, které sluje **Ježíš Jehova Cebaot**, kteréhož druhé zrození správně definováno sluje též „Znovuzrození ducha křtem z nebes.“

„Křest z nebes je však úplný přechod ducha a duše i se všemi jejími chytíci do živého ducha lásky k Bohu a lásky v Bohu Samém.

Stal-li se takový přechod z nejsvobodnější vůle člověka a je-li nyní všechna láska člověka v Bohu, pak je takovou svatou láskou také celý člověk v Bohu a dozrává tu, mohutní a posilňuje se v bytost novou a takto bývá, po dosažení náležitě zralosti, Bohem znovuzrozen; po takovém druhém zrození, kterému nepředchází žádost těla, ani plodivá vůle muže, je člověk teprve pravým dítětem Božím, jímž se stal milostí, která je svobodnou mocí lásky Boží v srdci člověka.

Tato milost je však totiž také mocně přitahování Boha v duchu člověka, kterým člověk přitahován Otcem, dospívá k Synu, to jest, k Božímu Prasnětu, anebo což je jedno, k pravé a živoucí mocné Boží moudrosti.

Dosáhne-li člověk takto znovuzrozený pravého dětství Božího, do kterého je Bohem, Otcem, aneb láskou v Bohu skutečně vrozen, dosáhne tím slávy Prasněta v Bohu, které tu je vlastně Samo božským Pra-bytím; toto Bytí je vlastně Otcův vrozený Syn, podobně jako spočívá vnitřně skryté světlo v teple lásky, dokud je láska nevyvolá a nedá ze sebe vyzařovat. Toto svaté Světlo je tudíž také vlastní sláva Syna Otcova, které každý znovuzrozený dosáhne a tu se pak sám podobá této slávě, která je věčně plná milosti (Božího světla) a plná pravdy, která je pravou skutečností aneb ztělesněným Slovem.

Toto Prasněto je však také věčně velikou slávou v Bohu a Bůh Sám je tou slávou; tato sláva byla od věčnosti Bůh Sám v Bohu a z plnosti této slávy obdržely všechny bytosti své bytí, své světlo a svobodný život.

Veškerý život je tedy milostí z Boha a naplňuje skrz naskrz životonosnou formu. Pra-život v každém člověku, je o sobě stejnou slávou Boží je tudíž **první milostí** Boha; tato milost utrpěla

však škodu známým oslabením výsostného pocitu nižším pocitem vzniku a z toho vyplývající nutné závislosti a Prasevětle a Prapříčině všeho bytí.

Ježto tedy tato prvá milost v člověku byla by málem již úplně zanikla, přišlo Prasevětle Samo na svět a učilo lidi v tom smyslu, že mají tuto prvou milost ponechati zase Prasevětle, aneb se vlastně zcela vrátit do toho Prabytí a vzít tu nový život na staré světlo, a tato výměna je vzetím milosti za milost, aneb takřka vzdáním se starého, zesláblého k ničemu již nezpůsobitelného života za nový, nezničitelný život v Bohu a z Boha v plnosti.

Prvá milost byla nutností v níž není svobody, proto také žádné stálosti, druhá milost je však úplná svoboda prosta jakéhokoliv nucení, a proto ničím nenucena a netísňena je také na věky nezničitelná; neboť kde není nepřítel, tam není také zkáza; nepřitelem se však rozumí vše, co jakkoliv závadně působí na svobodné bytosti.

* * *

O zákonu a milosti.

(VEJ svazek 1. kapitola 4.)

Je to tedy zákon, který musel být dán prvému životu, a to na počátku již prvému člověku a postupem věcí skrze Mojžíše, který je také uveden (v biblickém evangeliu Janově I.17.) jako představitel zákona. Ze zákona nemohl však nikdo nikdy dosáhnouti pravé svobody života, jelikož zákon je bržděním a nikoli podporováním života.

Pozitivní nezbytností z nezměnitelné vůle Pra-moci byly vystaveny své ideje stvoření do izolovaného, jakoby samostatného bytí; odloučení a vytváření jsoucna prostorem a časem omezeného bylo tedy uskutečněno nezměnitelnou nutností.

Nyní tu byla bytost, člověk o sobě jaksí Božství Samo aneb což je jedno a totéž; Pra-bytí Boží Samo, jenže odděleně od svého Prazákladu, přesto si Ho však vědomě, vedle toho však nicméně vázané na omezený tvar a držené nezměnitelnou nutností. Tento stav nebyl však po chuti takto postavené bytosti, a její výsostný pocit se dostal do mocného boje s jejím nutným omezením a odloučeným postavením.(viz. Mládí Ježíšovo, kap.196.)

Jelikož se boj v pra-prvotním řádě bytostí stával stále prudším, musel být velký základní zákon zostřen a musel vzít bytosti do dočasného pevného soudu; v tom spočíval vznik hmotných, pevných světových těles a tak větší dělení prvotních bytostí.

V druhé řadě bytostí objevuje se pak člověk zahalen tělem, stojící na půdě svého prvního soudu. Přes své nyní trojnásobné odloučení od svého prazákladu poznal však v sobě brzy opět tento Pra-základ a stal se vzdorovitým, pyšným a neposlušným snadného zákona, daného mu ne již slovem „musíš“ nýbrž jen „máš“.

Poněvadž si však snadné „máš“ nechtěl dáti líbit, bylo mu za to dáno těžší a mocně podepřené donucovací prostředky a při nedbání tohoto druhého „máš“ byla donucovací opatření důsledně prováděna. (viz.potopu a podobné další věci! Srov. Mládí Ježíšovo, kap.192-196; vyd.)

Po tomto potrestání se odebrala Božská Bytost na Zem v Melchisedekovi a vedla lidi; leč lidé začali brzy zase bojovat a museli být novými zákony vázání a vedeni k řádu, takže jim zůstal jen pohyb podobný stroji, jsoucí téměř proti všem jejich sklonům.

Zákonem byla tedy utvořena široká propast, kterou nemohl již překročiti žádný duch a žádná bytost, čímž se tedy také staly velmi pochybnými naděje a vnitřní vědomí věčného dalšího trvání vnitřního, takto velmi omezeného života.

Po takovém omezení Se pak objevuje božské Pra-bytí ve své vlastní prvotní plnosti a to v osobě Kristově.

Zde přichází tedy opět ona prvotní milost, bere na Sebe všechny slabosti lidského života a dává jim za to novou milost, nový život, plný pravého Světla a ukazuje jim v Něk a Jím Samým pravou cestu a pravý účel bytí.

Nyní se teprve dostalo těm, kteří Ho poznali, pravé vědomosti o Bohu a mohli spatřit a poznat poprvé Boha, kterého předtím žádná bytost nemohla nikdy spatřit v Jeho plnosti vedle sebe a mimo sebe a Jím také samu sebe a vlastní nejsvobodnější určení životní.

A nyní byla opět zrušena ona nepřekročitelná propast, která byla utvořena zákonem a každý člověk mohl a může nyní vždy vystoupit ze jha zákona, vymění-li svého starého člověka za nového z Krista, protože se také říká že máme starého člověka vysvléci a nového obléci; nebo; Kdo má rád **starý** život, ten jej ztratí; Kdo se mu však vyhýbá, ten jej totiž jako n o v ý obdrží. Toť zvěstování z lůna Otcova a živé evangelium Boží.

* * *

Duchovní význam vyčištění chrámu.

(VEJ I. kapitola 16.)

Chrám představuje člověka v jeho přirozené světské sféře. V chrámě však jako v člověku je svatyně; proto má být také vnějšek chrámu posvátný a udržován v čistotě, aby nitro jako svatyně chrámu tak i člověka nebylo znesvěcováno!

Svatyně chrámu je sice zastřena silnou oponou a smí do ní vstoupit jedině velekněz a to jen v určitých dobách. Opona, rovněž jen zřídka dovolený přístup do svatyně je ochranou proti jejímu znesvěcení; neboť hřeší-li někdo svým tělem, znečišťuje nejen své tělo, nýbrž i svou duši a skrze ni také skutečně jest v každém člověku to nejvniternější a nejsvětější. V člověku je tato svatyně, podobně jako svatyně v chrámu, postavena hluboko za silnou oponou a jedině v lásce k Bohu, jež je pravým veleknězem Božím v každém člověku, je dovoleno beztrestně vniknouti do této svatyně a poodhrnouti oponu; stane-li se však tento jediný velekněz v člověku sám nečistým tím, že se připojuje k nečistým světským věcem a je s nimi zajedno, jak má potom tato svatyně zůstatí ne-znesvěcena, je-li navštěvována nečistým veleknězem?!

Bylo-li tedy v chrámu jakož i v člověku vše znečištěno, pak to již nemůže být člověkem vyčištěno; neboť je-li koště plné bláta a nečistoty, jak potom může sloužit k vyčištění pokoje? Tu pak musím bohužel Já Sám přiložit ruku k dílu a vyčistit chrám násilím a to všelikými bolestivými věcmi, jako všelikými nemocemi a jinými zdánlivými neštěstími, aby se chrám vyčistil.

„Prodavačí“ a „skupující“ jsou nízké vášně v člověku; dobytek nabízený k prodeji, představuje nejnižší stupeň zvířecí smyslnosti a touto zároveň též přivoděnou velkou hloupost a slepotu duše, jejíž láska se podobá lásce vola, jemuž dokonce chybí smyslná plodivá a pohlavní láska a jehož oživuje jedině ještě nejhrubší polypovitá láska k žrádлу a jehož poznání je stejné jako známá poznávací schopnost ovcí!

Co potom znamenají penězoměnci a jejich peněžní obchody? Znamenají a ukazují v člověku vše to, co vyplývá ze zcela již zhovadilé sebelásky člověka; neboť hovado miluje jen sebe a vlk sežere vlka, má-li hlad. Tito „penězoměnci“ aneb takováto zvířecí sebeláska musí tedy také být všelikým bolestivým násilím vypuzena z člověka a vše, co oživuje tuto lásku, musí býti zpřevráceno a rozsypáno!

A pročpak ne zcela zničeno? Protože takové lásce se nesmí vzít svoboda; neboť ušlechtilé semeno nebo pšeničné zrno prospívá nejlépe na poli dobře pohnojeném zvířecími výkaly a dá bohatou žeň. Kdyby se však hnojivo zcela poli odňalo, aby se takřka úplně očistilo ode vši nečistoty, dařilo by se ušlechtilému zrnu pšeničnému jen špatně a vydalo by jistě velmi špatnou žeň.

Hnůj, který se z počátku skládá na poli v hromádkách, musí být rozházen a rozsypán, tehdy půdě poslouží; kdyby se však nechal na velké hromadě, pak by tam, kde leží vše udusil a ostatním částem pole by nic neprospěl.

V tom je tedy vlastní důvod evangelického příběhu o vyčištění chrámu, proč jsem peníze penězoměncům jen rozsypal a zcela nezničil, což by Mi bylo zajisté také velmi snadné. Co potom představují uvnitř chrámu prodavačí holubů, kteří museli též ven a ustoupiti na svá stará místa?

Tím se rozumí vnější ctnost která záleží ve všelikých obřadech, slušnosti, zdvořilosti, způsobnosti apod., po stránce čistě světské, což slepota lidská chce povýšit na jakousi vnitřní životní hodnotu a v tom chce zakotvit pravý život člověka.

Holub je zvíře vzduchu a ježto se ho užívalo na východě často jako listonoše, zvláště v milostných záležitostech a již u starých Egyptanů znamenal také jako hieroglyf něžnou a ozdobnou konverzaci, tak sloužil v chrámě jako symbol takové konvergence a také byl obvyklým symbolickým obětním zvířetem, které přinášeli obyčejně mladí manželé při prvorození za oběť chrámu na znamení, že se nyní zhostili takových vnějších poselství, způsobnosti a obřadného upejpání a vešli nyní do pravé, vnitřní, životadámé lásky.

Podle řádu všech věcí patří však nejzevnější do nejzevnějšího; kůra nesmí býti nikdy v dřeni stromu, jelikož je o sobě něco zcela mrtvého, nýbrž vše, co přináleží kůře, musí se také ukládati v kůře. Kůra je pak stromu velmi užitečná, vyskytuje-li se na svém místě v náležité míře. Chtěl-li by však někdo přesunout kůru do dřene, při čemž by odňal napřed kůru stromu dřene, pak by musel strom také brzy uschnouti a odumřít. A tak na znamení, že lidé nemají dělat všechny vnější ctnosti záležitostí vnitřního života, čímž se ušlechtilý člověk stává pouhou hovořící loutkou (obchodním domem), odstranil jsem z chrámu jenže poněkud šetrněji a na patřičné místo odkázal rovněž prodavače holubů jakožto v širším smyslu všechny vnějšnosti a v užším smyslu všechny mistry těchto vnějšností, snažící se povýšiti své zboží na vnitřní zboží životní.

* * *

O době k dosažení znovuzrození.

Duchovní práce a duchovní cesty se neměří podle hodin a loktů, nýbrž podle síly vůle, víry a lásky k Bohu a bližním!

Kdo by se dovedl najednou tak dalece zapřít, že by se zřekl zcela všeho světa, věnoval své poklady; v náležité míře; z pouhé lásky k Bohu chudým a neobíral se tělem žen, stal by se opravdu již v nejkratší době dokonalým! Kdo však k čištění ode všech pozemských škvárů a přívěšků potřebuje zřejmě delší doby, u toho musí nejblaženější stav pravého duchovního zdokonalení také déle na sebe dáti čekat.

Domníváte-li se však, že Bůh vůbec nepomáhá člověku, jenž kráčeje horlivě a vážně po cestě ke Království Božímu a k životu ducha, je časem znavený a zesláblý, pak se značně mýlíte. Pravím vám: Kdo jednou nastoupil tuto cestu vážně, tomu také bez jeho vědomí Bůh pomáhá, aby přišel dále a konečně jistě také k cíli.

Bůh ovšem nebude sjednocení duše s Duchem z Něho vynucovati Svou všemohoucností; ale bude srdce člověka stále více osvěcovat a pravou moudrostí z nebes naplňovat a tím člověk duchovně poroste a zesílí, a bude vždy snáze a spolehlivěji překonávat všechny překážky, které by se mu mohly k jeho většímu vyzkoušení ještě někdy postavit do cesty.

Čím více lásky k Bohu a k bližnímu začne však člověk v sobě živě pociťovati a čím milosrdnější se stává ve své mysli, tím větší a silnější se také již stal Duch Boží v jeho duši! Neboť láska k Bohu a z ní k bližnímu je právě Duch Boží v duši člověka. Jak této lásky přibývá a vzrůstá, tak také přibývá Duch Boží v ní. Stal-li se na konec celý člověk čistou a nejvyšší dobročinnou láskou, pak také již nastalo úplné sjednocení duše s Duchem z Boha a člověk dosáhl na věky nejvyššího Bohem mu vytčenému cíle života.

* * *

Jedině znovuzrozením ducha vejde člověk do vsí pravdy a moudrosti.

(VEJ VI. kapitola 185.)

Lazar; „Opravdové poznání a posouzení tisícerych různých zjevů v přírodě by co nejdříve zdržovalo lidi od všeliké pověry a jejich zhoubných následků a proto by bylo pro budoucnost velmi žádoucí, aby mohli lidé také po této stránce obdržeti nějaké důkladné poučení. Nejsi s tím také Ty, ó Pane a Mistře srozuměn?“

Pravil jsem Já; „Nikdo více nežli Já; neboť člověk nemůže nikdy hlubší, nadsmyslové pravdy v jejich úplné hloubce pojmouti a pochopiti, nezná-li půdu, na které stojí a chodí jako sám přirozený člověk a právě proto jsem vám Já Sám již tak mnohé věci vysvětloval v oblasti zvláštních jevů v tomto přirozeném světě. Také jsem vám prakticky ukázal podobu Země a jak vzniká den a noc, ukázal jsem vám příčinu zatmění Slunce a Měsíce, létavic a ukázal jsem vám Měsíc, Slunce, všechny planety a celé nekonečné rozsáhlé hvězdnaté nebe.

Také jsem vám řekl, že člověk může Boha úplně milovat teprve tehdy, když ho také vždy víc a více a čistěji poznal v jeho nescíslně mnohých dílech. Poněvadž jsem vám však toto doporučil Sám, pak se rozumí samo sebou, že jsem také úplně srozuměn s tvým dobrým míněním. A Mojžíš by nebyl napsal šestou a sedmou knihu o věcech a zjevech v přírodě a k tomu ještě prorocký do-
datek se starou naukou o období (podobenství) mezi světem přirozeným a duchovním, kdyby to nebyl považoval za nejvyšší nutné k pravdám a čistému vzdělání veškerých Židů.

Leč v době králů bylo toto důležité odvětví předběžného vzdělání jednak z části kněžstvem, které se stávalo ve věcech pravdy vždy temnější a hrabivější a jednak také králi samými vždy víc a více zanedbáváno. A když pak již za prvých potomků Šalomounových byla říše rozdělena, tu se tím tento obor vědní brzy ztratil, takže nyní již sotva víte, že tato věda byla kdysi u Židů počínajíc Mojžíšem až po Samuela pěstována.

Proto jsem vám již vysvětlil velmi mnoho věcí a vy nyní znáte také již velmi mnoho; ale hlavní věcí jest a zůstává neúnavná snaha o úplné znovuzrození ducha v duši; neboť jedině jim bude teprve člověk povýšen do vsí pravdy a moudrosti a má pak úplné, souvislé Světlo počínajíc od věcí pozemských až do čistě duchovně nebeských a s tímto Světlem také věčný život, což je pak nekonečně více nežli všechny vědy ve všech věcech přírody.

Co by však prospělo člověku, kdyby co nejspravedlivěji a nejpřesněji od největšího do nejmenšího poznal a byl také s to bystře posuzovat všechny věci a zjevy v celém přirozeném světě, při tom byl však znovuzrození ducha v duši nicméně tak vzdálen, jako je tato Země od nebe? Mohly by mu snad ty mnohé vědy opatřit věčný život? Buď nyní a řekni Mi pak své mínění!“

* * *

Znovuzrození ducha.

(Arkána, str.157)

Znovuzrození ducha jest jediným předpokladem tohoto pozemského života a svatým konečným cílem všeho svobodného bytí: Je to Království Lásky aneb Království Božího.

Aby člověk dosáhl znovuzrození, musí své srdce zlomit, v perné poslušnosti je očistit, a potom je, prose a dlouho se modlíce, ve vsí bázní a lásce donést před Boha, aby mu svou nejsvětější vůli znovu požehnal a je posvětil.

Prvou povinností člověka jest dobrovolná poslušnost vůči Bohu, která jest však plodem spravedlivé bázně Boží; teprve v této poslušnosti bude pak člověk vyrozen znovu v dítě Boží a bude v Bohu poznávat a pak spatřovat přelaskavého svatého Otce.

Znovuzrození ducha vyžaduje zachování zákona z čisté lásky k Bohu. Poslušnost a pokora jsou potravou duše ke znovuzrození ducha. Či srdce milujíc stalo se čisté, ten až přijde potom do školy Páně, v níž znovuzrozením dospěje k životu věčnému.

Člověk musí svět a jeho nicotnost pošlapat, musí žít podle slova Božího v tichém (vnitřním) soukromí, tehdy bude teplem svého srdce k Bohu v sobě samém **vyrozen, znovu a opět zrozen,**

v kterémžto stavu se mu také daří jako kuřátku, které proklouvá své vlastní vězení, živé z něhož vychází a pak opouští skořápku, nikdy si jí nevyšímajíce.

Každý neznovuzrozený je v n o c i jako embryo (zárodek) v těle mateřském; Pán přichází též v noci k neznovuzrozenému duchu, aby ho znovuzrodil z této noci do světla věčného života.“

Duch člověka má volati: „Otče, věčná lásko, vezmi mě svět a utvoř ve mně nebe! Otče, znovuzrod' nás podle Své lásky, jak se tato Tvá láska stává v nás mocnější a my se jí sami činíme prostornější a úplnému přijetí Tvého Království Nebeského! Otče, neponechávej nás v naší sebelásce anebo světské lásce; osvobod' nás úplně od nás samých a zůstaň Ty v nás vše ve všem; znič veškerou naši lásku a buď jedině Ty naší láskou; nech nás být jedno úplně s Tebou!“

Kráčí-li člověk neodvratně dále po cestách, které mu ukazuje evangelium, dospěje jistě ke znovuzrození ducha.

Pán je také v pekle čistou láskou; a není v pekle zlého ducha, který by nebyl, chce-li jen, oprávněn vrátit se jako ztracený syn k Otcí!

Mnozí velmi rádi slyší vznešeně a důstojně mluvit o kříži; ale jen nesmí přijít na jejich rameno; stane-li se to, i když také jen tiše pokusně, pak prchají velmi brzy z pod kříže a nelze jich pak snadno přivésti opět pod jeho jho. Dokud snad někdo nepřijímá kříž s velkou radostí, dotud také není řeči ani zde ani na onom světě o úplném znovuzrození ducha.

Kdo je slabý, pokud se týče tělesné lásky žen, ten bude v této slabosti pokoušen tak dlouho, dokud ze sebe nevyhostí poslední kapku takové nečisté lásky; a dokud se to nestane, nemůže vejít do svého nejhlubšího nitra, kde na něho čeká Království Boží.

Ke znovuzrození a ke křtu sv.Ducha může člověk dospěti jen pokorou a velkou láskou svého srdce; musí vše, co má od světa, až do posledního haléře, vrátit světu, tedy také vědomosti své hlavy, jež jej činí pyšným; jinak to bude se znovuzrozením a křtem silou ducha vypadati strašně skrovně.

Nikdo však nebývá znovuzrozen najednou, nýbrž jen ponenáhlu; u nikoho však nezačíná akt znovuzrození dříve, dokud nezačal poznávat božskou pravdu; a nikdo nebude dříve dokonale znovuzrozen a nedospěje k dokonalému vnitřnímu nazírání a naslouchání živého slova, dokud dobrovolně ze sebe nevyhostil svět, jímž jest vlastně hřích.

Znovuzrozený nachází velkou slast ve velkých výlevech Boží lásky; v jeho srdci vzhází stará láska Otcova, skrze skutky Syna, ve vší síle a moci nejsvětějšího D u c h a !

Jen ti ztratili bolesti, buditele ze smrti, kteří jsou úplně znovuzrozeni; neboť oni jich už nepotřebují. Kdo je znovuzrozen, ten je také úplně živý a nepotřebuje již býti k životu probuzen; je však rozdíl mezi znovuzrozenými z víry a znovuzrozenými z lásky; první jsou ještě schopni bolesti, druzí jsou však bolesti zcela neschopni.

* * *

Egoistický snaživec o znovuzrození.

(VEJ V. svazek kapitola 150.)

Pán; „Výlučná snaha o Království Boží předpokládá tu největší činnost. Jestliže si tedy opravdový učedník úplně osvojil tuto snahu, pak se také již nalezne onen Král, jenž opravdovou zásluhu také opravdu odmění, a tak zůstává ve všech dobrých sférách lidského života pravdivým to, že kdekoli a v čemkoli koná člověk dobré a pravdivé pro dobré a pravdivé samo a usiluje v tom o opravdové zdokonalení, přijde mu a musí přijíti přiměřené uznání a odměna sama sebou.

Jest např.člověk, jemuž záleží na tom, aby dosáhl podle této Mé nauky znovuzrození ducha, které opravdu nemine nikoho, kdo o ně v pravdě se vší horlivostí a s přiměřenou láskou usiloval. Tento příkladný člověk ví, že jedinou a jedinečnou cestou k tomu je láska k Bohu a k bližnímu. Zachovává tedy přesně všechna Boží přikázání, miluje podle možnosti ve svém srdci pouze Boha, prokazuje všem podle svých dobrých sil jen dobro a podporuje hojně chudinu a kdekoli ví o nějakém v pravdě Božím mudrci, odebere se k němu, hojně jej podporuje a učiní si jej přítelem. To činí

po léta; ale slíbené a denně víc a více očekávané, požadované znovuzrození ducha přece jen nepřichází. Pozoruje sice tu a tam lehké okamžiky, leč to jsou jen záblesky, jejichž světlo nechce mít trvání. Tu praví dlouholetý, horlivý uchazeč o znovuzrození ducha; „Nyní již začínám celou tu věc o znovuzrození ducha považovat za bajku! Dvacet plných let jsem konal až do této chvíle vše, cokoli ode mne požadovala nauka, a přece stojím na témž místě, na kterém jsem začal podle ní žít a usilovat! Podle vyzkoušené pravdy nelze při tom dosáhnout ničeho; bude tedy nejmoudřejším, budu-li žít jako řádný člověk světsky opět dále a zanechám-li všech duchovních konekcí (spojení)!“

Nyní tu přijde hlavní otázka; „Proč tedy nemohl tento opravdu čestně se snažící člověk dosáhnouti znovuzrození ducha? Právě proto, že konal vše dobré jen proto, aby dosáhl tohoto znovuzrození!“

Kdo miluje Boha a svého bližního pro jinou pohnutku nežli je ta, že miluje Boha pro Boha a bližního pro bližního, nedosáhne úplného znovuzrození, protože toto znovuzrození je nejbezprostřednější spojení mezi Bohem a člověkem.

Takovouto pohnutku staví člověk vždy i když také sebe tenčí, nicméně však duchovní světlo nepropouštějíc přehradu mezi sebe a Boha a proto se nemůže úplně sjednotit s Duchem Božím. Dokud však nenastane toto sjednocení, nemůže být ani řeči o úplném znovuzrození.

Pravím tobě; Z duše musí zmizet jakákoliv zištnost a člověk tu musí stát jako, úplně volný, pak teprve může dosáhnout toho nejvyššího! A nyní Mi řekni, zda je ti tato odpověď jasnou!“

Praví Cyrenius; „Ano, nyní jsem také v tom, zcela jasně vida, v pořádku! Ano, mezi konáním a konáním jednoho a téhož je v pravdě nesmírný rozdíl! Ví-li tedy člověk to, pak již také, může úplně správně jednat, má-li jen k tomu pevnou vůli; a této vůle nemůže také v pravdě chybět u člověka, jenž poznal jasný a jedině pravý základ a cestu po níž je mu kráčet. Avšak někdo to poznal, potřebuje k tomu mnoho času a námahy; neboť i když se také domnívá, že má věc celou, ukáže se však nicméně až příliš záhy, že mu ještě leccos ušlo a dokonce to nejdůležitější. Já však nyní myslím, že mi nyní zrovna již tak příliš mnoho snad nechybí! Chybí-li mi však přece jen někde něco, pak doufám, že mi to Tvá láska, Ó, Pane v pravý čas opatří.“

* * *

Vykoupení.

Přijato J.Lorberem 14.června 1840

Toť otázka Mým dětem kterou mají, vcházejíce co nejlouběji do sebe, ve vši tichosti srdce zodpověděti, aby také v této věci jim byla otevřena malá branka do tajemných komnat jejich lásky, poznali i sebe a Mou lásku a v ní zahořeli mocně ke Mně, Jenž jediný mohu vykoupiti duši znovuzrození ducha a (tímto znovuzrozeným duchem, pak duši) celého stvoření.

Nejdůležitější a největší otázkou je však toto; Jak podmiňuje Mojžíšův zákon svobodu vůle láskou, láskou znovuzrození, a znovuzrozením věčný život?

Proč bylo vykoupení nutné v čele mojžíšovského zákona, když ke znovuzrození netřeba nic jiného nežli zachování zákona z čisté lásky ke Mně?

Co je to tedy v y k o u p e n í a pokud je pro člověka (nutné) a jak může mít člověk na něm podíl?

Zodpovědění této otázky bude velmi těžké každému, kdo se pokusí otupit na tom ostří svého rozumu; kdo zahoří láskou a ve vši pokoře ke Mně, ten nalezne v komůrce svého srdce zcela správnou odpověď. Mému chudému slabému sluhovi Jakubu Lorberovi dám však úplnou odpověď, abyste ji pak mohli porovnat s odpovědí svou a zkoumali své srdce a hlubinu komnat lásky v něm. Já, velký Mistr všech věcí.

Amen.

* * *

1.června 1840.

Odpověď. Toto je úplná odpověď na největší a nejdůležitější otázku, kterou jsem vám dal v pondělí, jejíž velikost a důležitost vysvitne zřejmě teprve z této nynější odpovědi.

K úplnému pochopení této odpovědi je třeba ukázati zde podstatu člověka v jeho sféře přirozené a duchovní bez kteréž předchozí znalosti by bylo marné kázat, jelikož toto vše je obráceno jen na ducha, aby se stal opět živým v lásce která jest jeho matkou. A aby byla vašemu duchu dána prvá pohnutka, dal jsem vám také umíněnou otázku, v čem záleží život ducha, jeho znovuzrození a potom teprve věčný život duše v nejvyšší svobodě.

Hledte, člověk se skládá z přirozeného těla, které je nádobou v níž se pomocí různých ústrojů vzdělává živá duše; neboť při vzniku plozením se konstruuje, vytváří pouhá bytost těla a teprve v sedmém měsíci, kdy vegetativním životem matky byla již organicky vytvořena tělesná bytost i když také ne zcela co do tvaru, přece však ve všech částech otvírá se v krajině žaludečního důlku zvláštní, vašemu oku neviditelný měchýřek, v němž je obsažena duševní substance, která se pomocí nervů sděluje celému organismu, přeměňuje magnetické fluidum ve všech nervech se vyskytující ve fluidum své, a brzy poté vniká elektrickou rychlostí též do všech ostatních ústrojů, zejména však a to teprve naposled do svalů srdečních, což se děje obyčejně teprve sedmého dne, mnohdy poněkud později.

Potom se začíná srdce pozvolným naplňováním duševní substancí rozlišovat a když se takto poněmáhle, podobně jako elektrická láhev naplnilo, vybíjí se pak do tepen horní komory. Toto vybité fluidum se sděluje všem vyskytujícím se tam šťávám, nutí je do všech cév, jakož i v cévách samých jsoucí šťávy k pohybu dále do žil a jimi zase zpět k srdci; zatím bývá již srdce opět nabito a šťávy do něho se vracející jsou ihned dopravovány dále.

A tak potom začíná tep, oběh šťáv a o něco později z toho vyplývající oběh krve. Takto způsobenou dopravou a výměnou šťáv, a to krví vytváří hmota těla, substancí v jemných šťávách obsaženou, elektromagnetickou soliditu (pevnost) duše. A teprve když byl úplně vytvořen žaludek k přijímání hrubších šťáv (látek) z těla matky k podpoře šťáv a krve používaných k tomuto určení, bývá člověk od živných pout v mateřském těle uvolněn a zrozuje se do vnějšího světa, obdařen pěti vrozenými smysly, aby přijímal svět smyslový, anebo vlastně různé substance, jako světla, zvuku, chuti, čichu a konečně všeobecného hmatu, což je vše nyní určeno k vytváření duše a podle její potřeby ke vzrůstu těla, což se pak děje po několik následujících let. A tak jsou nyní dva lidé v jednom, totiž nejprve člověk hmotný a v něm člověk substancíální, (a pak ještě esenciální).

Zde si dejte dobrý pozor; asi tři dny před rozením se vytváří v krajině srdeční z nejjemnější a zároveň z nejsolidnější (nejpevnější) duševní substance jiný nesmírně jemný měchýřek a do tohoto měchýřku se vkládá kdysi zlým se stalý duch, jenž je svou podstatou **jiskra božské lásky**; ať už je to tělo mužské, či ženské, duch je bezpohlavního rozdílu a teprve časem přijímá něco z pohlaví, což se projevuje žádostivostí.

Tento duch je však nyní ještě mrtvý, jako jim již byl, ve hmotě uvězněn, od dávných dob: duše je však impoderabilní (nezvažitelná) substancíální bytost, jednoduchá a tedy nezničitelná a její nyní poněmáhle úplně vytvářené smysly jimiž jsou uším odpovídající intelekt (Vernnuft), očím odpovídající rozum (Verstand), chuti odpovídající záliba z přijatých dojmů zvuku a světla, pak čichu odpovídající postřehování dobra a zla a konečně povšechnému hmatu odpovídající vědomí přirozeného života v ní, jež je způsobováno ustavičnými evolucionemi nejjemnějších substancí v jejich odpovídajících ústrojích těla. Jako však před tím šťávy těla obíhající vytvářely bytnost duše substancemi přiváděnými jí ze světa vnějšího, právě tak má být a bývá cirkulací nejjemnějších substancí v jejich ústrojích, živen ve zmíněném měchýřku uzavřený duch tak dlouho, až sám uzraje, aby mohl tento měchýřek prorazit, tím také poněmáhle všechny ústroje duše prostoupit a státi se, jako duše v těle, tak on zase v duši úplným třetím člověkem potravou z myšlení duše, což se děje takto: Duch má totiž tak jako tělo a duše, přiměřené duchovní ústroje, jako; sluchu a intelektu odpovídající pocitování aneb postřehování, světlu a rozumu odpovídající vůli, chuti a zálibě z přijatých dojmů zvuku a světu odpovídající vnímavosti v přiměřených formách všeho světského, čichu a vnímání dobra a zla odpovídající poznávání a falešného a pravdivého a konečně všeobecnému pocitu a vědomí přirozeného života odpovídající z toho všeho vyplývající lásku.

A jaká je všemi těmito smysly potrava těla, taková je také strava duše a konečně také strava ducha. Je-li všeobecná strava špatná, bude mu nakonec vše špatné a tedy i zavržitelné; je-li však všeobecná strava dobrá a přijatelná, bude nakonec také vše dobré a přijatelné. Nuže hleďte, to jsou přirozené existenční poměry mezi tělem, duší a duchem; a nyní je otázkou, co je tu strava špatná a co dobrá?

Hleďte, všechno světské je špatné protože to obrací ducha znovu k světu, z jehož smrtelné žalární noci jsem jej vytrhl z hmoty a vložil do srdce duše, aby tu opět obžil a od všeho smyslného, přirozeného, hmotného světského se očistil a tím se konečně stal způsobilým k přijetí života ze Mě; Bude-li mu však nyní podávána špatná strava, stane se opět světským, smyslným, a konečně hmotným a tím mrtvým, jako před zrozením; tak také duši tělem, protože se tím sama stala tělesnou. Dává-li se však duchu dobrá strava, jakou je Má zjevená vůle a zprostředkování skutky vykoupení aneb **Mé Lásky**, v plném trvání skrze živoucí víru, pak se v srdci ducha vytváří nový měchýřek, v kterém bude uzavřena čistá jiskra Mé lásky. A jak se to dříve dělo, při plození duše a z ní při plození ducha, tak se to také děje s tímto novým **plozením svatyně**: uzrála-li nyní úplně, pak roztrhá tato svatá láska uvolněná pouta nádoby a proudí jako krev těla anebo jako nejjemnější substance duše anebo jako láska ducha do všech ústrojí ducha, kterýžto stav se pak nazývá novorození (Neugeburt) podobně jako vkládání tohoto životního měchýřku jest a nazývá se **vrození** (Eingeburt).

A hle, současně však již při plození, zvláště směřovalo-li jakožto hříšné na čistě zvířecí ukojení, vkládá peklo do krajiny břišní a pohlavních ústrojů mnoho pekelných měchýřků lásky, které se pak také s Mou Láskou téměř současně vyrozují; jako (se vyskytují) na jaře housenky, když se dostaví teplo přirozeného slunce, tak také toto líhnutí dostavující se teplem Mého božského (slunce) v duchu člověka. Hleďte, proto přicházejí pak také pokušení, ježto každá z těchto vyrozených bytostí pekla činí ustavičně pokusy zasáhnout kdekoli je možno do života duše; a nepostaví-li se člověk **samovolně** s nově zrozenou láskou z Boha rázně proti těmto bestiím, proudí pak do všech ústrojí duše a usazují se tu jako sající polypové pevně na místech, kde se vlévá duch do duše a tak zabraňují další přijetí života z ducha, a tím také přijetí života božské Lásky. Když nyní duch vidí, že se nemůže rozšiřovat, aby přijal hojnost nového života z Boha stáhne se zase zpět do svého němého měchýřku a tak v něm také ještě tím více Má láska, které je **Bohem v člověku**. A nastalo-li v člověku to, pak se stává opět čistě **přirozeným** a nadmíru **smyslným** a také **ztraceným**, nebi protože toto co se v něm stalo, ježto tyto bestie klidně dobrodějně z počátku zcela podplácují smysly člověka, a tak ho ponenáhlu zcela zaujmou, takže ze všeho co je ducha, naprosto již nic neví, neslyší, nevidí, nezkouší, nechává a nevnímá.

To je pak svízel, jaké od počátku až do doby přítomné nebylo a také budoucně již nebude, vezme-li totiž člověk nyní útočiště k Bohu, vnějšně **modlením**, zejména modlitby Mé, **postěním** a **čtením slova Písma**, a tím dostane velkou **touhu**, aby byl z té velké svízele osvobozen.

A vzal-li to člověk vážně, ježto v sobě vidí velké množství temných pochybností, pak začínám Já působit zevně jako Vítěz nad smrtí a peklem skrze **skutky vykoupení** a dávám pak člověku ze Svého slitování **kříž** a utrpení podle Své moudrosti; tím se pak stávají člověku svět a jeho radosti tak trpké, že se mu dočista zoškliví a začne toužit po osvobození z života utrpení. A ejhle, ježto tím nyní tyto bestie nedostávají již v duši žádné potravy od vnějšího hříšného světa, slábnou a v útrokách (ústrojích) duše téměř zcela vysychají a tím se ocitají ve zcela nevědomém stavu.

Ježto se však nyní zevně působící, duše vykupující slitovná láska s Kristem začíná vlévat do nemocných ústrojů jak těla tak i duše, osvětluje ústroje a dává jakožto napomínající svědomí postřehovat duši nescíslný počet hříšných bolestí v ní, tu se duše léká, což se oznamuje sklíčeností srdce, a též vnitřním sešňorováním hrudi v krajině žaludeční a v tomto pokorném bolu, který se projevuje opravdovou lítostí, prosí pak k Bohu **ukřížované lásce o milost a slitování**; a ejhle to pak zpozoruje duch a začíná se opět v měchýřku hýbat, kam se byl stáhl zpět.

Tu pak slitovnou láskou Boží bývají člověku vážným napomínáním mocně uváděny na paměť zákony Mojžíšovy od prvního až do posledního, a ukládá se mu co nejpřísnější jejich následování, aby se až do nejvnitřnějšího základu pokořil a zapřel, a to z téže příčiny, jako když pradelna ždímá a do nejtěsnějších závitů tiskne prádlo, aby byly i nejmenší částice špíny při unikání vody vzaty sebou, což se opakuje tak dlouho, dokud lze u vody pozorovati i jen trochu zákal; teprve pak se

takové prádlo vystaví slunečním paprskům, aby odňaly vypařováním ještě poslední stopu špíny, aby byla špína čistými větry všestranně zničena a odváta. (Zde doporučujeme též č. 12 c; Zolerův sen; vyd.)

A hleďte, tak je Mojžíšových zákonů z Boha počtem deset, které je číslem Božím, a ukazují, že člověk, ocitnul-li se v nesnázích, musí nejprve uvěřit, že Jsem, a pak že má ke Mně nejvyšší úctu, ano, že dokonce věří, že je povinen, zvoliti ze sedmi dnů doporučovaný s a b a t, a v klidu jej světit jako pravý den odpočinku Páně, aby se učil zapírat a vždy hlouběji a hlouběji pohlížet do sebe, aby tím poznával své obyvatele, a pak se obracel na Mne, abych je uvedeným způsobem zničil a z ústrojů jeho duše vymýtil.

A pokořil-li se k tomu hluboko Mé velikosti, moci a síle, bude pak záležet na ždímání prádla, jímž jest a se rozumí přísné zachovávání sedmi ještě zbývajících přikázání, čímž se má snížit dokonce hluboko pod sobě rovné, a má zajmouti všechny své zlé choutky, a má zcela zlomiti svou vůli, z veškeré své žádosti, jakož i nejtíšší přání svého srdce podrobiti vůli Mé; pak přijdu s láskou a ohřeji o příbytky jeho ducha, jako slepice svá ještě nevylihnutá kuřata. A hleďte tu bývá duch, jenž se již dříve začal hýbati, teplem božské lásky, poznovu zrozen, proudí zase ihned do všech částí očištěné duše a dychtivě do sebe srká zevně působící slitovnou lásku z očištěných ústrojů duše, čímž se pak stává silnějším; a tak tedy Lásky Mého slitování vnikla nyní do hlubiny jeho srdce, kde odpočívá ještě zcela mimořádný měchýřek božské lásky, pak poskočí poznovu čistě božský měchýřek, v němž byla uzavřena velká svatyně lásky věčného svatého Otce, povzbuzen láskou Syna, která nyní vykupuje očistila duši, a proudí pak zcela důvěrně se s ní spojujíc ihned ve veliké jasnosti, jako vycházející slunce do celého ducha a tedy také do duše a duší také do umrtvělého těla.

Tedy se člověk stává skrz na skrz živoucím, a toto úplné oživení je pak zmrtvýchvstání těla. A je-li nyní vše prostoupeno Otcem, je pak Syn přijat Otcem do nebe, to jest do srdce Otcova; syn však bere ducha člověka a tento duši, a duše tělo, to jest známo vám již nervového ducha, neboť vše ostatní jsou jen jeho výměty.

A zavládá-li tedy v člověku Otec, to jest láska Otcova, pak nastává v tomto člověku Světlo, ježto moudrost Otcova není nikdy oddělena od Jeho lásky; tak se pak také člověk stává jakoby plným lásky, moudrosti.

Hleďte, jakou Mně to stojí vždy námahu, shovívavost a velikou trpělivost, abych mohl z tisíců sotva jednoho vykoupit a jak často i on Sám Mé námahy neuznává, jí pohrdá, proklíná a pošlapává; a hleďte, Já přece nikdy neustávám, ustavičně k vám volaje; „Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a Já občerstvím vás!“

Leč hluchým a slepým je těžko kázat; ježto se vrhli plnou měrou do svízeli světa a tím pošpinili svou zemi, jež je jejich tělo, prokletým hnojem páchnoucího pekla, kterýžto zápach je pravým morem duši, musím vždy zase dáti pršet potopu z nebes, čímž se rozumějí trpké skutky vykoupení; a byla-li tím pak kletbou poskvněna půda duše opět zcela umyta, z bažiny a močály vysušeny opět větry milosti, pak je teprve zase dána možnost, aby mohly být opět hledány cesty k životu ze Mne.

A jestliže vám nyní již dlouhý čas káži, následujte tedy Mého hlasu! A vraťte se do chléva Mých milovaných jehňat, abych vás vedl jako jediný dobrý pastýř na pastvinu života, abyste Mi pak dali vlnu bílou jako sníh, a Já vám pak z ní připravil oděv, který vás bude zdobit po celou věčnost! A nyní uvažujte dále o výsledku této Mé zodpovědné nauky a hleďte; Má-li venkovan malý sad vidí-li, že stromky v něm jsou vesměs plané, pomyslí si: „Co mám dělat? Vytrhnu-li je ze země, bude má zahrada prázdná a i když zasadím místo nich jiné, budou z počátku také jen plané a snad nebudou ani tak silné, jako stromky již stávající; proto je tedy budu pečlivě očišťovat ode všech škodlivých červů a jejich hnízd a v patřičné době budu hledět naroubovat na ně ušlechtilé větévky dobrých stromů, a tak se všechna pláňata, která jsou jinak čerstvá a zdravá jistě za pomoci z hora ještě všechna spraví, a jednou si zajisté přinesou velmi mnoho dobrých, sladkých a ušlechtilých plodů. A hleďte ježto tento moudrý venkovan učinil, jak si moudře pomyslel obdržel již za několik málo let bohatou, radostnou sklizeň.

A hleďte, vy rodičové jste vesměs tací venkované, na jejichž pozemském anebo tělesném pozemku vznikla bezstarostným smilným způsobem ve všem smilstvu Sodomy a Babelu, vesměs

známá pláňata pekla; proto máte potom s dvojnásobnou horlivostí očišťovat tyto křoviny ode všeho tisícířehého hmyzu, což záleží v tom, že vynaložíte tu největší péči na veškerá přání a žádosti, která pochází všechna z pekelného v nich sídlícího hmyzu, a vypleníte je všechny řádným, Mnou již jasně uvedeným způsobem a také již hned z počátku ořežete neúčinné postranní odnože svévole, která se často zdá býti dobrou, ale přece jen vždy oslabuje život kmene; tak vychováte brzy zdravý, a silný kmen a až pak přijde doba štěpování, jímž je oznámení a naštěpování zákona vyšlého z Mé nejvyšší lásky skrze Mojžíše, pak budete moci za Mého mocného přispění jistě očekávat, že vaše tímto způsobem očištěná a pečlivě pěstovaná pláňata chopí se jistě mocně Mé vůle, když jim byla jejich vůle napřed úplně odňata a přinesou z ní v nejkratší době v překypující hojnosti překrásné a ku podivu přenádherné plody všeho druhu, budete-li je k tomu ještě horlivě zalévat vodou života, aby jejich koruny mohly velmi brzy vysoko k nebi vzrůstati, čímž se pak jejich duchovní obzor stane blaženým a ony budou víc a více nasávat světla milosti, které se ve velké hojnosti ustavičně vylévá ze Slunce milosti, které vzniklo skutkem vykoupení a z něhož světla a tepla může teprve býti veškeré stvoření znovu a úplně zrozeno k věčnému životu.

Vykoupení záleží tedy v tom, aby byl poznán svatý Otec a Láska, která usmiřujíc a opět posvěcujíc celý svět **krvácela na kříži** a i zločincům posledním bodnutím kopím do srdce věčné lásky dala otevřítí svatou bránu k světlu a věčnému životu; a jako se tu stal Jeden vidoucím a živoucím ve víře a lásce, tak se mohou všichni státi vidoucími a živoucími ve víře, což jest pravý podíl na vykoupení, aby se pak měchýřek věčné lásky oplodnil znovu paprsky Slunce milosti a vzešla ve vás stará láska Otcova skrze skutky Syna, ve vsí síle a moci nejsvětějšího Ducha z obou v čisté lásce vašeho znovuzrozeného srdce.

Co ostatně znamená a je dílo Mého vykoupení, tu pravím vám; předně je to největší dílo věčné lásky, neboť jim jsem se stal Já, Nejvyšší, ve vsí hojnosti Své lásky a v nekonečné hojnosti Svého Božství Sám člověkem, ano dokonce vám všem Bratrem, vzal jsem na Svá bedra celou spoustu hříchů světa a Zemi jsem očistil od staré kletby nedotknutelné Boží svatosti; za druhé je to podrobení pekla síle Mé lásky, která stála dříve jen v moci hněvem rozlíceného Božství a tedy vzdálena byla všeho vlivu Mé lásky, která je však nejstrašnější zbraní proti peklu, neboť je naprostým jeho opakem, tohle peklo již i při láskyplném zbožném pojmenování Mého jména bývá zapouzeno do celé nekonečnosti, a konečně za třetí je to otevření brány nebes věčného života a věrný průvodce tam; neboť smiřuje nás nejen opět se svatostí Boží, nýbrž ukazuje též, jak se musíte před světem ponížít, chcete-li býti povýšeni Bohem. Ukazuje vám dále, abyste snášeli i veškerý posměch, utrpení a kříž z lásky ke Mně a k svým bratřím ve vsí trpělivosti, tichosti a odevzdanosti své vůle; ano poučuje vás, abyste žehnali svým nepřátelům Božskou láskou ve svých srdcích.

Ježto tedy svět není nic jiného nežli skvělá vnější forma pekla a jelikož Země, vykoupením opět požehnána se tímto způsobem stala opětovným nositelem pekla, povýšil se svět nad Zemi a přebývá ve vysokých budovách, v lesku sobectví, sebeklamu, sebelásky, chlípnosti, blaženého života, bohatství, lakoty, lichvy a všeobecné zisťné vládychtivosti. Aby tedy Země nemohla být opět hanebně pošpiněna, byla posvěcena krví věčné lásky; a i když se snad někde zbaví svého neřádu buď válkami, anebo právními přemi, anebo loupežemi, smilstvem, nevěstkářstvím, rouháním a cizoložstvím, přirozeně a duchovně, působí pak hned vykupující potopa u k ř í o v a n é l á s k y probuzením mužů a věštců Božích, kteří pak vyhlazují se Země opět neřád hada, tím že jej vyhledávají a vrhají do zásobáren velmožů světa. A srdce světa se pak takovým pokladem obveseluje; ale Mé děti musejí pak malou dobu strádati, jelikož se Země na tuto krátkou dobu stává neúrodnou. Utekou-li se však potom pod Můj kříž a uslyší-li Můj hlas rozmlouvat o novém životě ústy nebo řečí Mých věštců, a polévají-li pilně vyhublou Zemi vodou ze studnice Jakobovy, pak bývá Země ihned zase požehnána a přináší plody nejkrásnějšího druhu; a tyto plody jsou pak opět podílem na velkém díle vykoupení které bylo dokonáno na kříži.

Nakonec musím vám, zejména rodičům připojiti ještě otcovskou radu, abyste své syny dříve nenechali ženiti, a i kdyby k tomu byli vším světem zcela zaopatřeni, ať úřadem či majetkem, dokud se nestali aspoň zcela znovuzrozenými, aby pak jejich ženy mohly býti jimi posvěceny, aby přinesli na svět požehnané plody, které se pak brzy snadno stanou nebeským požehnaním celé velké generace, čímž si pak také založíte v nebesích velkou říši, podobnou říši Abrahamově, v níž se budete věčně vždy víc a více těšiti ze stále rozmnožujících se nádher, vyplývajících z vašeho požehnaného semene. Své dcery dejte však Mým synům, kteří k vám přišli z Mé lásky a na světě

Mne dobře poznali a dávají se vychovávat Mou láskou a vésti Mou moudrostí, jelikož slyší Můj hlas a své oči upřeli k Mému srdci. Tím Mne učiníte žehnajícím tchánem svých dcer a Já pravím vám, jelikož jste Mne tím učinili nejbližším příbuzným, dovedete si zcela dobře snadno sami představit, že Já Svým sešvagřencům jednou zahynouti nedám; a pravím-li, že budou v Mé domě bydlet a z Mého domácího stolu vždy jísti a zajisté velkou radost mít z překrásných vnuků Mých milých synů a jejich jimi požehnaných dcer, a že budou otcovskou rukou uvedeni do veškerých Mých říší a zřítí tu budou Mé velké nádhery, pak teprve budou chápat, co to znamená mít **Mne za sešvagřence.**

Nuže hleděte, to je úplně zodpovědění. Není sice učené, ale jest, což jest mnohem více, věrně ve vši věčné moudrosti dáno z věčné lásky a moudrosti vašeho svatého předobrého Otce jako velký světelný proud proudící z velkého slunce na vysokém východě, který vám bude veskrze svítit, jestliže jste jej dříve poněmáhle ve svých ještě dosti neosvětlených srdcích zcela přijali, což budete pociťovat tím zřetelněji, chováte-li proti tomu ještě své velmi slabé námitky a z toho zajisté jasně vyrozumíte, jak mnoho vám ještě chybí a jak hluboce jste už pronikli.

Konečně však ještě vám pravím, že vaše odpovědi jsou hlubší nežli vaše srdce; neboť vložil jsem vám je přiměřené k vaší lepší části, vám nepovědomé Já vám do srdce. Na Mé odpovědi najdete teprve znamení, objevíte-li tím ve své odpovědi hlubší smysl, nežli jaký jste zamýšleli do ní vložit. To vám bude však jistým znamením, jak hluboko jsem pronikl Já do vás, a jak mělce jste dosud pronikli vy do mě. Proto přijďte všichni ke Mně, neboť Já vás chci všechny občerstvit a Svou milostí naplnit.

Amen, Já věčná láska a moudrost. Amen, Amen, Amen.

* * *

O b s a h :

Cesta k znovuzrození	1
Další nutná pravidla chování	4
Toto však je nejkratší cesta k znovuzrození	7
Přidavky k cestě k znovuzrození.	8
Postoj k církvi	8
Vysvětlení sedmi praduchů Božích	10
Sociální pokyny	13
Především třeba pravdy	14
Účel zjevení a o vedení lidí	15
O Království Božím	16
Cesty k obrácení 3.stupně vnitřní životní dokonalosti	17
Určení člověka	18
Modlitba za zesnulé,požehnání přímluvy	19
Vedení lidí, nutnost a účel pokušení	21
Stupně vývoje duší	22
Pokyny pro život	24
Požehnání pravé víry	26
O zákonu a milosti	27
Duchovní význam vyčištění chrámu	28
O době k dosažení znovuzrození	29
Jedině znovuzrozením ducha vejde člověk do vší pravdy a moudrosti	30
Znovuzrození ducha	30
Egoistický snaživce o znovuzrození	31
Vykoupení	32

* * *